VISIT…

"சம்பளம் நாலு ரூபாய் குறைந்து போகுமே" என்று கூட்டிக் காட்டினான் கண்ணன்.

மீரா ஒரு விநாடி யோசித்தாள். பிறகு, "பரவாயில்லை சார். உழைப்புக்குத் தக்க ஊதியம். அதிக ஆசைப்படக்கூடாது. எனக்கு வேறும் நட்டெழுத்துதான் வாயக்கு. இந்த வேலைக்கு நான் தகுதி இல்லை" என்றாள்.

கண்ணன் வாய்விட்டுச் சிரித்தான். "உன் தகுதி எனக்குத் தெரியும் மீரா. உன்னைவிட இதற்குத் தகுதியானவர் யாருமே இல்லை" என்றான்.

"ஆனால் இந்த விருத்தில்..."

"அதைப் பற்றி பயப்படாதே. உன் கூட நான் எதற்கு இருக்கிறேனாம். எல்லாம் நான் பார்த்துக் கொள்வேன். நீ மட்டும் அவ்வப்போது புன்னகை செய்தபடி இருந்தாலே போதும். போகப் போக உனக்கே எல்லாம் தெரிந்துவிடும்" என்று ஆறுதலாகச் சொன்னான் கண்ணன்.

கண்ணனுடைய மனதில் வேறு எண்ணம் இருந்தது. அதற்கு முதல் படியாக இப்போது மீராவைப் பெருமையுடன் தன் சகாக்களுக்குக் காட்ட எண்ணினான்.

சனிக் கிழமையில் மீரா ஜொலித்தாள். இயற்கையிலேயே அழகி. பொன்னுக்கு மெருகு ஏற்றியது போல் விளங்கினாள்.

மீராவை அழைத்துச் செல்லக் கண்ணனே வந்தான். அவனை விழுங்குவது போல் பார்த்தான். காரில் செல்லும் போது ஏதுக்குப்புமாகக் காரை நிறுத்தினான் "என்ன சார்?" என்றாள் மீரா.

"நீதான். உன்னைப் பார்த்தால் அப்படியே விழுங்கி விடலாம் போல் இருக்கிறது. பாதாம் அல்வா மாதிரி இருக்கிறாய்" என்றான் கண்ணன்.

"இப்படி எல்லாம் என்னிடம் பேசாதீர்கள் சார்" என்றாள் மீரா கண்டிப்பான குரலில்.

"ஆமாம் அதற்கு அவசரம் இல்லைதான். கிணற்று வெள்ளம் என்று சொல்லுவார்களே..." என்றான் கண்ணன்.

"புரியவில்லை" என்று புருவத்தைச் சுளித்தாள் மீரா.

"பிறகு சொல்கிறேன்" என்று ஒரு மர்மப் புன்னகையுடன் கண்ணன் காரை எடுத்தான்.

விருந்து நடக்கும் இடத்தை அடைந்தனர்.

கோட்டும் சூட்டுமாக ஆண்களும், பட்டாம் பூச்சி போல பலவகை உடைகளுடன் பெண்களும், எல்லோருமே உல்லாசமாக விருந்துக்கு வந்திருப்பது போல் இருந்ததே தவிர, தொழில் பேச்ச நடத்த வந்தது போல் தெரியவில்லை.

உள்ளே சென்றபோது ஒரு லுங்கி, பனியன் (பளபளக்கும் வலையால் ஆனது) அவர்களைத் தாண்டிச் சென்றது. மீராவின் கண்கள் அகன்றன. "இது பெண் தான். ஒரேயடியாக ஆச்சரியப்படுகிறாயே. சென்னையில் தெருக்களில் பாராததா?" என்றான் கண்ணன்.

"தெருவில் சின்னப் பெண்கள் போட்டுக் கொண்டு அலைகிறார்கள். ஆனால் பொறுப்பான பதவியில் இருப்பவர்கள் கூடவா?"

கண்ணன் அலட்சியமாகத் தோளைக் குலுக்கினான். "எல்லோரும் தான் அணிகிறார்கள். பார்க்கப் போனால் அவளைவிட இது உனக்கு நன்றாக இருக்கும்."

"நானா? சேச்சே. நான் இதுபோல் ஒரு நாளும் உடுத்த மாட்டேன்" என்றாள் மீரா அருவருப்பாக.

"நான் விரும்பினால் கூடவா?"

"உங்களுக்கு என்ன கொம்பா முளைத்திருக்கிறது" என்று வெடுக்கெனப் பதில் வந்தது.

கண்ணன் சிரித்தான். "அதனால் பரவாயில்லை நீதான் இந்தச் சேலையிலேயே ஆளை மயக்குகிறாயே."

"யாரும் என்னைக் கண்டு மயங்க வேண்டியது இல்லை" என்றாள் மீரா எரிச்சலுடன்.

"சரி சரி மீராவைக் கண்டு மயங்கக்கூடாது என்று சொல்லி விடலாம் வா" என்று கண்ணன் மீராவை அழைத்துப் போனான்.

அங்கங்கே கும்பல் கும்பலாக நின்றவர்களுக்கு மீராவை அறிமுகம் செய்து வைத்தான். சிலர் வெளிப்படையாக அழகி என்ற போது மீரா முகம் சிவந்தாள்.

அறிமுகப் படலம் நடந்த போது சில ஆண்கள் மீராவின் கையைப் பிடித்துக் குலுக்கத் தொடங்கிவிட்டார்கள். மீரா நிலைத்த நடுமாறிப் போனாள். ஆனால் கண்ணனுக்கு அதில் ஒன்றும் தெரியவில்லை போலும். சிரித்துக் கொண்டே மீராவை வேறும் அழைத்துச் சென்றான்.

நேரம் என்று மீரா 'பிரேக்' போட்டது போல் நின்றாள். அங்கே முகுந்தன் நின்று கொண்டிருந்தான்!

12

மீரா முகுந்தனை இதுவரை கோட்டும் சூட்டுமாகப் பார்த்தே இல்லை. இப்போது பார்த்ததும் ஆச்சரியத்தால் வாயைப் பிளந்தாள். அந்த உடையில் அறையில் இருந்த அத்தனை பேரையும் விட முகுந்தன் நெட்டையாக

தோன்றினான். மீரா தன்னை மறந்து அவனைப் பார்த்துக் கொண்டே நின்றாள். அதற்குள் முகுந்தனும் அவள் பக்கமாகத் திரும்பினான். மீரா சமாளித்துக் கொண்டு, "முகுந்தன், நீங்கள் எப்படி இங்கே வந்தீர்கள்?" என்ற வியப்புடன் கேட்டாள்.

முகுந்தன் சாதாரணமாக மீராவை நோக்கினான். உதடுகள் இகழ்ச்சியாக மடிந்தன. "ஏன், இங்கு வர உனக்கு மட்டும் தான் தகுதி இருக்கிறது என்று நினைத்தாயா?" என்றான் அமைதியாக.

மீராவுக்குச் சுருக்கென்றது. சாதாரணமாகக் கேட்ட கேள்விக்கு இப்படி ஒரு பதிலா? சூடாகப் பதில் சொல்லத் துடித்த நாக்கை அடக்கினாள். ஏற்கனவே அவனுடன் தகராறு இன்னமும் வளர்ப்பானேன்?

மீரா நின்று விட்டதைக் கண்ட கண்ணன் திரும்பி வந்தான். "என்ன சார்?" என்றவன் முகுந்தனைப் பார்த்தான் "ஒகோ முகுந்தனோடு பேசிக்கொண்டு இருந்தாயோ? என்ன முகுந்தன், மீரா இன்று எப்படிப் பளபளக்கிறாள் பார்த்தாயா? இந்தச் சேலை அவளுக்கு மிகவும் அழகாக இருக்கிறது அல்லவா" என்று பெருமையோடு கேட்டான்.

"ஆமாம். நல்ல பாம்புத் தோல் மாதிரி அழகாக இருக்கிறது" என்றான் முகுந்தன். மீரா திடுக்கிட்டாள்.

கண்ணன் ஒகோ என்று சிரித்தான். "உனக்கு உதாரணம் சொல்லக்கூடத் தெரியவில்லையே. பாம்பையா பெண்ணோடு ஒப்பிடுவார்கள். மயில் தோகை போல் அழகாக இருக்கிறது என்று கூற வேண்டும். பெண்களோடு பழகி இருந்தால் அல்லவா உனக்கு இதெல்லாம் தெரியும்?" என்றான்.

"முகுந்த், உனக்கு இந்த மாதிரி விருந்து என்றால் பிடிக்காதே. எப்படி வந்தாய்?" என்று வியப்புடன் மேலும் கேட்டான்.

"கம்பெனி சார்பில்" முகுந்தன் சுருக்கமாகப் பதில் சொன்னான்.

"நீ மட்டும் அல்லது..." கண்ணன் சுற்றிலும் பார்த்தான். அங்கே அருகில் ஒரு பெண் நின்றாள். கண்களில் ஏக்கத்துடன் கண்ணனுடைய முகத்தையே பார்த்தாள். அவளைக் கண்டதும் கண்ணன் முகம் சுருங்கியது.

"வருகிறாயா மீரா இன்னமும் நிறையப் பேரைப் பார்க்க வேண்டும். முகுந்தன். பிறகு சந்திப்போம்" என்று கிளம்பி விட்டான்.

மீரா செல்லுமுன் அந்தப் பெண்ணைத் திரும்பிப் பார்த்தாள். ஒரு வினாடி அவள் பார்வை மீராவின் பார்வையோடு இணைந்தது. இந்தப் பார்வையில் என்ன இருந்தது? வெறுப்பு என்று மீராவுக்குத் தோன்றியது. அறிமுகம் இல்லாத அந்தப் பெண் மீராவை ஏன் வெறுப்புடன் பார்க்க வேண்டும்.

எல்லோரும் சிறுசிறு கூட்டங்களாகப் பிரிந்து உரையாடிய வண்ணம் தட்டில் உணவுப் பண்டங்களை எடுத்துத் தின்று கொண்டு அலைந்ததைக் கண்டாள். பார்க்க அவளுக்கு வேடிக்கையாகக் கூட இருந்தது. வேடிக்கை பார்க்கும் ஆர்வத்தில் முகுந்தனுடைய குத்தல் பேச்சு கூட மழுங்கிப் போயிற்று முகுந்தனும் அதன் பின் அவள் அருகில் வரவே இல்லை.

எதிரே ஒரு பணியாள் ஒரு அழகுத் தட்டில் அழகிய கிண்ணங்களோடு வருவதை கண்டாள். கிண்ணங்களில் செந்நிற நிலம் இருந்தது. மீரா நிகைப்புடன் கண்ணனைப் பார்த்தாள். "என்ன அது" என்று சந்தேகத்துடன் கேட்டாள்.

"ஆ" என்றான் கண்ணன் சாதாரணமாக.

இந்த கேட்டும் மீராவின் முகம்போன போக்கைக் கண்டு சிரித்தான் கண்ணன்.

"உனக்கு ஆப்பிள் சாறு கொண்டு வரச் சொல்லுகிறேன். பயப்படாதே!" என்றபடி தனக்கு ஒரு கிண்ணத்தை எடுத்துக் கொண்டான். ஒரே விழுங்கில் அந்தக் கிண்ணத்தை காலி செய்து விட்டு அடுத்த கிண்ணத்தை எடுத்தான். கிண்ணம் கிண்ணமாக அவன் குடிப்பதை மீரா பார்த்தாள். அச்சம் பிறந்தது.

"வேண்டாம் சார்..." என்று மெல்லச் சொல்லிப் பார்த்தாள்.

"இது ஒன்றும் இல்லை மீரா!" என்று சிரித்தான் கண்ணன். "குடித்து எவ்வளவு நாள் ஆயிற்று தெரியுமா?" என்று அடுத்த கிண்ணத்தை எடுத்தான்.

யாரோ ஆங்கில இசைத் தட்டைச் சுழல விட்டார்கள். சில ஜோடிகள் இசைக்கு ஏற்ப ஆடத் தொடங்கினர். திடீர் என்று தன் தோளை யாரோ தொடவும் மீரா திடுக்கிட்டுத் திரும்பினாள்.

ஒரு கம்பளிப்பூச்சி மீசைக்காரன். "ஆடலாம் வா" என்று மீரா கையைப்பற்றி அழைத்தான்.

திராவகம் பட்டாற்போல் மீரா அவன் கையை உதறி எறிந்தாள். கண்ணனை அழைத்தாள்.

கண்ணன் சிரமத்துடன் கண்களை விழித்துப் பார்த்தான். "கூப்பிட்டால் கம்மா ஆடுபோ" என்று மேஜையில் தலையைச் சாய்த்துக் கொண்டான்.

மீரா திகைப்புடன் நிமிர்ந்தாள். கம்பளி மீசைக்காரன் மீண்டும் கையை நீட்டினான். அவன் கைபடா வண்ணம் மீரா சட்டென நகர்ந்தாள். "எனக்குத் தெரியாது" என்றபடி வேகமாக நடந்தாள். அவனும் தன்னைப் பின் தொடர்வதைக் கண்டு அஞ்சினாள்.

ஆபத்தில் நாயை தேடும் குழந்தை போல முகுந்தனை தேடினாள். அவள் கண்களிலேயே காணவில்லை.

கம்பளி மீசைக்காரன் தன்னை மிகவும் நெருங்கி விட்டதைக் கண்டாள்.

சட்டென ஒரு கும்பலின் பின்னே சென்று அங்கிருந்த நிழற் சாலையின் பின்னே ஒளிந்தாள். பிறகு தான் அது ஒரு கதலை மறைத்துப் போடப்பட்டு இருந்த திரை என்பது தெரிந்தது. கதலைத் திறந்தாள். பெரிய தோட்டம் கண்ணில் பட்டது. தோட்டத்தில் இறங்கிப் போனாள். மரங்கள் அடர்ந்த பகுதியில் மறைந்தபடி நின்றாள்.

இப்போது என்ன செய்வது என்று சிந்தித்தாள். கண்ணன் இருக்கும்திசை அச்சத்தைத் தந்தது. 'எவனுடனும் ஆடு' என்று சொல்லும் அளவுக்குச் சய நினைவை இழந்து இருந்தான். குத்தினாலும் கிழித்தாலும் சமயத்தில் முகுந்தன் உதவி செய்வான். அவனையும் காணவில்லையே இங்கிருந்து எப்படி போவது?

அந்தக் கம்பளி மீசைக்காரனைப் பார்த்தாலே உடல் கிர்க்கிறது அவள்.

திடீரெனப் பின்புறம் அசைவு தோன்றவும் மீரா திரும்பினாள். அந்தக் கம்பளி மீசைக்காரனேதான்!

மீரா தன்னை மீறிய பயத்தில் ஓட முனைந்தாள் அதற்குள் அவன் எகிறி அவளை வளைத்தான்.

"நல்ல மறைவான இடம் கண்ணு. யாருக்கும் தெரியாது" என்றான் அவன் திருப்தியோடு.

மீரா தன் பலம் கொண்ட மட்டும் அவனைப் பிடித்துத் தள்ளினாள். அவன் அவளைத் தன்புறமாக இழுத்துக் கொண்டு இருந்தான்.

இனி பலத்தால் முடியாது. கத்த வேண்டியதுதான் என்ற முடிவுக்கு வந்தாள் மீரா.

அடுத்த நொடியில் அவன் பிடி தளர்ந்தது. அவள் அவனுக்கு எதிர் திசையில் போய் விழுந்தாள்.

அதே வேகத்தில் எழுந்து திகைப்புடன் நிமிர்ந்து பார்த்தாள். அங்கே எரிமலையாய் நின்று கொண்டு இருந்தான் முகுந்தன்.

"முகுந்தன்!"

வியப்பும், மகிழ்ச்சியும், ஏக்கமும் கலந்த குரலில் மீரா அவனை அழைத்தாள்.

முகுந்தன் அவளைப் பார்க்கவே இல்லை. "சீக்கிரம் எழுந்திரு உடைகளைச் சீர்படுத்திக்கொள்" என்றான் கடுமையான குரலில்.

மீரா எழுந்து கம்பளி மீசைக்காரனைத் திரும்பிப் பார்த்தாள். அவன் பிணம் போலக் கிடந்தான். அச்சத்துடன் "இவன்..." என்று இழுத்தாள்.

"அவனுக்கு ஒன்றும் இல்லை. சற்று நேரம் உணர்வு இழக்கும்படி பிடரியில் ஒரு தட்டு தட்டினேன். சிறிது நேரத்தில் விழித்துக்கொள்வான். நீ வா" என்று அவளை அழைத்து கொண்டு போனான்.

வாயிலுக்குச் சென்றதும், மீரா சற்று தயக்கத்துடன் நின்றாள்.

"என்ன?" என்றான் முகுந்தன்.

"கண்ணன் சாரிடம் சொல்ல வேண்டாமா?"

"நீ சொன்னால் கூடப் புரியக் கூடிய நிலையில் அவன் இல்லை. புறப்படு" என்றான் முகுந்தன்.

மீரா பதட்டம் முழுவதும் தீராமல் திரும்பிப் பார்த்தாள்.

"சீக்கிரம் மீரா" என்றான் முகுந்தன் அழுத்தமாக "நேரம் ஆகிவிட்டால் டாக்சி கிடைக்காது."

காது கேளாதவள் போல் நிமிர்ந்து அவனைப் பார்த்தாள்.

பௌர்ணமி நிலவு முகுந்தனின் அழகுக்கும் கம்பீரமான தோற்றமும் மெரு கூட்டிக் கொண்டிருந்தது.

மீராவின் மனம் அவனிடம் ஓடிச் சென்று ஒட்டிக் கொண்டது.

"முகுந்தன்..." என்று அழைத்தபடி அவன் கையைப் பற்றினாள்.

முகுந்தன் குனிந்து அவளைப் பார்த்தான். மீராவின் சேலையில் பதிக்கப்பட்டு இருந்த செயற்கைக் கற்களில் நிலவொளி பட்டுத் தெறித்தது. முகுந்தனின் முகம் கறுத்தது. மீராவின் கைகளை விலக்கி விட்டான்.

"தப்பு மீரா. விலகி நட. யாரேனும் பார்த்தால் தவறாக என்னுவார்கள். அதோடு மெய்யான தமிழ்ப் பெண்கள் எந்த நிலையிலும் நிலை தடுமாறுவதும் இல்லை" என்றபடி முன்னே நடந்தான்.

உயிர் நதி கலப்பது இயற்கை. இதை நிலை தடுமாறல் என்று முகுந்தன் சொல்லுகிறானே என்று மீரா வேதனையுடன் நினைத்தாள்.

மௌனமாக அவன் பின்னே நடந்தாள். அவள் மனதில் ஒன்று தோன்றியது.

"முகுந்தன், நான் வேலையை விட்டு விடப் போகிறேன்" என்றாள்.

"ஏன்?"

"அதனால் பெரிய தொல்லை."

"ஏதேனும் ஏடாகூடமாக ஏற்பட்டுவிட்டதா? இங்கே போதிய பாதுகாப்பு இல்லையே" என்றான் கிண்டலாக.

"கேலி செய்யத் தேவையில்லை. நான் மெய்யாகவேதான் சொல்லுகிறேன்" என்றாள் மீரா.

"இப்படியே வாழ்வாவது இந்த உறுதி நிலைக்குமா மயான உறுதி. பிரவ வைராக்கியம். குடிகாரன் பேச்சு என்று

எத்தனையோ உதாரணம் சொல்லுவார்களே - அது போல்..." என்று முகுந்தன் குரல் மாறாமலே சொன்னான்.

"நீங்கள் வேண்டுமானால் பாருங்களேன். நாளை இல்லை நாளை நேரமாகிவிடும். நாளை மறுநாள் பூங்காவுக்கு வருவேன். அப்போது தெரிந்து விட்டுப் போகிறது."

"ம்... பார்க்கலாம்" என்றாள் முகுந்தன் நம்பிக்கை இல்லாத குரலில்.

இதற்குள் ஒரு டாக்சி கண்ணில் பட்டது. அதில் ஏறி வீடு வந்து சேர்ந்தனர்.

13

மறு நாள் அலுவலகத்தில் கண்ணனைப் பார்த்ததுமே மீரா அவனிடம் சொன்னாள். "சார்! நான் வேலையை விடப் போகிறேன்."

"நான் உன்னை விட்டால்தானே" என்றான் கண்ணன் விளையாட்டாக.

"நான் மெய்யாகவே சொல்லுகிறேன்" என்றாள் மீரா உறுதியாக.

"நானும் உண்மையாகத்தான் சொல்லுகிறேன். இதோ பார் மீரா. அதிக நாட்களுக்குப் பிறகு. நேற்று எப்படியோ சற்று அதிகம் குடித்து விட்டேன். அதனால் நீ வீட்டுக்குத் தனியாகச் செல்லத் திண்டாடி இருப்பாய். எப்படியோ நீதான் வீட்டுக்குப் போய் விட்டாயே! இதற்கு ஆத்திரப்பட்டுக்கொண்டு

வேலையை விட வேண்டுமா? இனிமேல் விருந்துக்குப் போவது என்றால் உனக்கு வீடு திரும்ப இன்னொரு கார் ஏற்பாடு செய்து விடுகிறேன். சரிதானா?" என்றான்.

கண்ணனுக்கு முந்திய நாள் நல்ல குடி மயக்கம். தான் வீடு வந்து சேர்ந்த விதமே அவனுக்குத் தெரியாது. காலை ஒன்பது மணிக்கு மேல்தான் விழித்தான். அதன் பிறகுதான் மீராவின் நினைவே வந்தது. உடனே மீராவின் வீட்டுக்குப் போனான். அவள் அலுவலகம் சென்று விட்டதாக வீட்டில் தெரிவித்தார்கள். சற்று நேரம் பேசிக்கொண்டு இருந்து விட்டு அலுவலகத்துக்கு வந்தான்.

கண்ணன் எப்படியோ மீராவை மறந்து அங்கே விட்டு விட்டு வந்து விட்டான். மீராவும் கெட்டிக்காரத்தனமாய் வீடு வந்து சேர்ந்து விட்டாள். எல்லாம் நல்லபடியாக முடிந்து விட்டது இனி வருந்தவோ சினம் கொள்ளவோ அதில் என்ன இருக்கிறது?

ஆனால் முதல் நாள் பட்ட வேதனையை எண்ணி மீரா கொதித்தாள்.

"விருந்தா? இன்னொரு முறை வருவதா? நான் வேலையில் இருந்தே விலகுகிறேன். என்கிறேன் - புரியவில்லை?" என்றான் சினத்துடன்.

"இல்லையே" என்று கண்ணன் விளையாட்டாகக் கையை விரித்தான்.

மீரா சலிப்புடன் எழுந்து சென்று விட்டாள்.

மாலை வீடு திரும்பும் நேரம் ஆயிற்று. மீரா கடைசியாகத் தன் வேலையை ராஜினாமா செய்து ஒரு கடிதம் "டைப்" செய்தாள். தன் மேசை மீது அதை வைத்து விட்டு எழுந்து வீட்டுக்கு போனாள். வீட்டில் தந்தையின் வரவுக்காகக் காத்து இருந்தாள்.

நாயகி ஏதோ சொல்ல வாயெடுத்து விட்டு மூடிக் கொண்டாள்.

தில்லைநாதர் வரும்போதே ஒருவித அட்டகாசத்துடன் வந்தார். கை நிறைய ஆப்பிள்களும் திராட்சையும், "ஏ நாயகி! இந்தா. இதை எல்லாம் உள்ளே கொண்டு வை" என்றார் அதட்டலாக.

மீரா வியப்புடன் தகப்பனாரைப் பார்த்தாள். சித்தியை அதட்டக்கூட அப்பாவுக்குத் தெரியுமா?

"அப்பாடி. இன்று நான் எனக்கு நிம்மதியாக இருக்கிறது. எத்தனை வருடமா அந்தச் சிடுமூஞ்சியிடம் வேதனை பட்டேன். இந்தாடா என்று கால் கடுதாசியை அவன் முகத்திலே எறிந்து விட்டு வந்துட்டேன். இத."

"அப்பா!"

அதிர்ந்து போய்க் கூவினாள் மீரா. "நீங்கள் என்ன சொல்லுகிறீர்கள்?"

"ஆமாம்மா கண்ணன் இன்று காலையில் வந்தார் அல்லவா? அப்போது சொன்னார். 'ஏன் மாமா இன்னமும் இந்த ஒட்டை ராட்டு உத்யோகத்தைக் கட்டிக் கொண்டு ஆடுகிறீர்கள்?' இதை விட்டுத் தொலையுங்களேன். நான் உங்களுக்கு வேறு ஏற்பாடு செய்ய நினைத்து இருக்கிறேன்" என்றார்.

"மெய்தானே. இவ்வளவு நாள் பிள்ளைகள்... பிள்ளைகள் என்று உயிரைக் கொடுக்காதீர்கள். வெந்ததும் வேகாததுமாக அள்ளிப் போட்டுக் கொண்டு அந்தச் சிடுமூஞ்சியிடம் ஓடினீர்கள். ஒரு நல்ல துணி உண்டா? ஒரு சரிகை வேட்டியேனும் வாங்கியிருப்பீர்களா? ஏதோ இவ்வளவு காலம் தான் உழைத்து உழைத்து ஓடாய் உருக்குலைந்தீர்கள். இப்போது

மகள் தலை தூக்கி விட்டாள். உங்களை கஷ்டப்பட விடுவாளா? அப்படி என்ன நன்றி கெட்ட பெண்ணையா பெற்றீர்கள்? பெற்றவருக்குச் சோறுபோட மாட்டேன் என்று சொல்ல மீரா ஒன்றும் படுபாவி அல்ல" என்று பெரிய பிரசங்கத்தையே செய்து முடித்தாள் நாயகி.

மீரா வாயடைத்துப் போனாள். அவள் மனதில் பட்ட தெல்லாம் ஒன்றே ஒன்றுதான். அப்பா வேலையை விட்டு விட்டார். வீட்டில் அடுப்பு எரிய வேண்டுமானால் அவள் வேலையை விட முடியாது. முகுந்தன் என்ன நினைப்பான்?

"என்ன மீரா?" என்று தில்லைநாதர் ஏதோ கேட்டார்.

கனவில் இருந்து விழித்தவளைப் போல, "என்னப்பா?" என்றாள் மீரா.

"உன் சம்பளத்தில் பாதியை நம் வீட்டுக்குத் தருவாய் அல்லவா அம்மா?" என்று வினவினார்.

மீரா பதில் சொல்லுமுன் நாயகி குறுக்கிட்டாள். "பாதி என்ன? முழுவதையும் தருவாள். இனியாவது அப்பாவும் சித்தியும் நன்றாக இருக்கட்டும் என்று அவளுக்குத் தோன்றாதா? நானும்தான் அவளுக்கு கொஞ்சமா செய்தேன். மூத்தாள் பிள்ளை என்று ஒரு வித்தியாசம் காட்டி இருப்பேனா? அந்த நன்றி அவளுக்கு இல்லாமல் போகுமா? கைச் செலவுக்கு ஒரு முப்பது நாற்பது எடுத்துக் கொண்டு மிச்சத்தை எல்லாமே தந்து விடுவாள். ஏன் மீரா கண்ணு. அப்படித்தானே அம்மா?" என்று குழைந்தாள்.

"அப்படித்தான் சித்தி" என்றாள் மீரா மெல்லிய குரலில்.

மறு நாள் அலுவலகம் சென்றதும் மேசைமேல் இருந்த ராஜினாமா கடிதத்தை எடுத்தாள். கக்கு நூறாகக் கிழித்துக் குப்பைக் கூடையிலும் எறிந்தாள். தலையைப் பிடித்துக் கொண்டு நாற்காலியில் சாய்ந்தாள்.

கண்ணன் வந்ததும், "அப்பாவிடம் ஏன் அப்படிச் சொன்னீர்கள்?" என்று பாய்ந்தாள்.

"காரணமாய்ந்தான்" என்று கண்ணன் மர்மப் புன்னகை செய்தான்.

"என்ன காரணம்?" என்று மீரா சீறினாள்.

கண்ணன் சொல்லவில்லை. "இன்று உனக்கு மூடு சரியில்லை. பிறகு சொல்லுகிறேன்" என்று போய் விட்டான்.

மாலை நெருங்கியது. முகுந்தனிடம் மாலை வருவதாகச் சொன்னதை நினைத்தாள். அவனிடம் என்ன சொல்லுவது? எப்படிச் சொல்லுவது? சொல்லாமல் ஒளிந்து ஓட அவள் கோழை அல்ல. மேலும் நடந்ததை விளக்கமாகச் சொன்னால் முகுந்தன் புரிந்து கொள்ள மாட்டானா?

மீரா கண்ணனிடம் அரை மணி நேரம் முன்னதாக வீடு செல்ல அனுமதி கேட்டாள்.

"ஏன்?" என்றான் கண்ணன்.

"தோழியைப் பார்க்க வருவதாகச் சொல்லி இருக்கிறேன்" என்றாள் மீரா.

கண்ணன் அதற்கு மேல் ஒன்றும் கேட்கவில்லை. "சரி" என்று அனுப்பி விட்டான்.

மீரா பூங்காவில் வழக்கமான இடத்தில் சென்று அமரவும் முகுந்தன் வேலை முடிந்து வெளியே வரவும் சரியாக இருந்தது. முகுந்தன் வேகமாக நடந்து பூங்காவை அடைந்தான். மீராவின் குனிந்த தலையைக் கண்டதும் நடை நிதானமாயிற்று.

அருகில் வந்ததும், "மீராவா? ஏது இவ்வளவு தூரம்?" என்று வியப்புக் காட்டிப் பேசினான்.

மீரா மெல்ல எழுந்தாள். அவளுக்கு முகுந்தனைப் பார்க்கவே தைரியம் வரவில்லை. சொல்லிவிட வேண்டும் என்று

வந்த படியால் பேச்சை தொடங்கினாள். "முகுந்தன்! நான் வேலையிடம் போவதாக நினைத்தேன்..."

"அப்போது விடவில்லை போல் தெரிகிறது."

"இல்லை" என்றாள் மீரா.

"பாவம்! இதயம் இடம் கொடுக்கவில்லை போல் தோன்றுகிறது" என்றான் ஏளனமாக.

ஏற்னவே மீரா எப்படிச் சொல்வது என்று திண்டாடிக் கொண்டிருந்தாள். முகுந்தனுடைய பேச்சுத் தோரணை அதை மேலும் கடினமாக்கியது. சமாளித்துக் கொண்டு சொன்னாள்.

"அப்படி இல்லை. எல்லாம் அப்பா செய்த வேலை? நேற்று அவர் தன் வேலையில் இருந்து விலகி வந்து விட்டார்."

"ஏனாம்?"

"இந்தக் கண்..."

கண்ணன் பேச்சைக் கேட்டுத் தன் வீட்டில் ஒன்று நடந்து விட்டது என்று முகுந்தனிடம் சொல்ல அவளால் முடிய வில்லை. அது தவறு போல் தோன்றியது தயங்கிப் பேச்சை நிறுத்தினாள்.

முகுந்தனுடைய கீழ் உதடு இகழ்ச்சியாக மடிந்தது. "கண்ணனுடைய உத்தரவாக்கும்?" என்றான் அலட்சியமாக.

இல்லாவு நேரம் பணிந்து போன மீராவுக்கும் ஆத்திரம் வந்து விட்டது.

இல்லாவு சொல்லியும் ஒரேயடியாக மட்டம் தட்டுவது போலவே பேசுகிறானே!

"உத்தரவு கித்தரவு என்று ஒன்றும் இல்லை. இவ்வளவு கஷ்டப்படுவானே என்று சொல்லி இருப்பார் போல் இருக்கிறது. உடனே அப்பா வேலையை விட்டு விட்டார்" என்றாள்.

"ஆமாம் ஆமாம். இனி ஏன் அவர் கஷ்டப்பட்டு வேலை செய்ய வேண்டும்? பெரிய இடத்துப் பழக்கம் வந்த பிறகு இந்த குமாஸ்தா வேலை எல்லாம் செய்யலாமா? மகா கேவலம் ஆயிற்றே!" என்றான் எகத்தாளமாக.

மீராவுக்கும் சினம் மிஞ்சி விட்டது. இவ்வளவு நையாண்டி செய்வதற்கு அவனுக்குத்தான் என்ன உரிமை இருக்கிறது?

"அப்படியேதான் இருக்கட்டுமே. அதை நீங்கள் என்ன கேட்பது?"

"நானாக எதையும் கேட்கவில்லையே. நீயாகத்தானே வந்து சொன்னாய். அதில் உள்ள உண்மையை எடுத்துக் காட்டினேன். இதற்கு உனக்கு உடம்பு எரிவானேன்?" என்று குரலிலும் முகத்திலும் ஏகப்பட்ட வியப்பை காட்டினான்.

பதில் கூற வாயில்லாமல் அவனை எரித்து விடுவது போல் பார்த்து விட்டு மீரா அங்கிருந்து வெளியேறினாள்.

மறுநாள் மாலை கண்ணனே காரில் காத்திருந்தான். மீரா பேசாமல் பின்புறம் ஏறிக் கொண்டாள். ஏதோ யோசனையில் மூழ்கி இருந்தாள். திடீர் என்று முகத்தில் சில்லென்று காற்றுப்படவும் நிமிர்ந்தாள். கடற்கரை.

அவள் அழைக்கு முன் கண்ணன் காரை நிறுத்தினான். "இறங்கி வா மீரா. உன்னிடம் முக்கியமான விஷயம் ஒன்று சொல்ல வேண்டும்" என்றான்.

14

மீரா இறங்குவதற்காகக் கண்ணன் காரின் பின்புறக் கதவைத் திறந்தான்.

மீரா மறுத்து விட்டாள். "யாராவது பார்த்தால் தப்பாக நினைப்பார்கள். காரை எடுங்கள்" என்றாள் காருக்குள் இருந்தபடி.

"ஹும்" என்று உதட்டைப் பிதுக்கித் தலையை ஆட்டினான் கண்ணன்.

"சார் விளையாடாதீர்கள். இப்போது காரைக் கிளப்புகிறீர்களா அல்லது நான் இறங்கி பஸ்ஸில் போகட்டுமா?" என்றாள் கோபமாக.

கண்ணன் காரிலுள் கையை விட்டு, அவளுடைய கைப்பையைச் 'சட்'டெனப் பிடுங்கினான். அதைக் கையில் சுற்றியபடி, "இனி பஸ்ஸில் எப்படிப் போவாயாம்?" என்று சிரித்தான்.

மீராவுக்கு அழுவதா சிரிப்பதா என்று தெரியவில்லை.

திடீரென்று கண்ணன், "அடடே நம்ம முகுந்தன். இங்கே வா" என்று உரக்க அழைத்தான்!

முகுந்தனா? மீராவுக்குப் 'பகீர்' என்றது. கண்ணனோடு சகஜமாகப் பேசுகிற அளவுக்கு வந்துவிட்டானா?

கண்ணனுடைய அழைப்பைக் கேட்டு முகுந்தன் திரும்பி நடந்து வந்தான். காருக்குள் மீராவைப் பார்த்ததும் அவன் முகம் மலர்ந்தது.

"என்ன விஷயம் கண்ணன்?" என்றான் மீராவைப் பார்க்காதவன் போல.

"ரொம்ப முக்கியமான விஷயம் இருக்கிறது. நீயும் நல்ல நேரத்துக்குத்தான் வந்தாய். நீ என்னை வாழ்த்த வேண்டும். மீராவுக்கும் எனக்கும் திருமணம் நடக்கப் போகிறது" என்றான் மகிழ்வோடு.

மீரா அதிர்ச்சி அடைந்தாள். "கண்ணன்!" என்று ஆத்திரத்துடன் கத்தினாள். "யாரிடம் என்ன சொல்லுகிறீர்கள்?"

தன் உரத்த குரல் அருகில் சென்ற ஓரிருவர் கவனத்தைக் கவர்வதைக் கண்டாள். பேச்சை நிறுத்தினாள்.

கண்ணன் சொன்னான்: "உன் பெற்றோரிடம் சொல்லி இருக்க வேண்டும் என்கிறாயா? மெய்தான். ஆனால் முகுந்தன் என் நண்பன். அதிலும் என் மதிப்புக்கு உரியவன். அவனிடம் முதலில் சொல்ல முடிந்தது எனக்கு எவ்வளவு மகிழ்ச்சியாக இருக்கிறது தெரியுமா?"

"என் மனமார்ந்த வாழ்த்துக்கள்!" என்றான் முகுந்தன் இவ்வளவு நேரம் கழித்து.

"அதற்கு அவசியமே இல்லை" என்றாள் மீரா காட்டமாக. வாழ்த்துகிறானாமே... இவனுடைய வாழ்த்துக்கள் யாருக்கு வேண்டும்.

அவள் பேச்சைக் கண்ணன் கவனிக்கவே இல்லை. அவன் பாட்டில் முகுந்தனிடம் வளவளத்தான். "முகுந்த் எங்கள் பெயர் பொருத்தத்தைப் பார்த்தாயா? நான் கண்ணன். அவள் மீரா."

மீரா நிமிர்ந்து முகுந்தனைப் பார்த்தாள். மீரா - முகுந்தன் இதுவும் பொருத்தம் உள்ள பெயர்கள் தான். இது அவனுக்குத் தோன்றுகிறதா? அவன் முகத்தில் ஏதாவது வேதனையின் சாயல், சிறு சலனமேனும் தோன்றாதா! மீரா வேதனையுடன்

பார்த்தாள். எதுவும் இல்லையே தன் பளபளப்பான நகங்களை அல்லவோ வெகு ரசனையுடன் அவன் பார்த்துக் கொண்டு இருக்கிறான். பழாய்ப் போகிற ரசனை மீராவுக்கு மனசில் அச்சமும் வேதனையும் மண்டின.

"மீரா, என்ன யோசிக்கிறாய்? நாம் தேனிலவுக்கு எங்கே போவது என்று கேட்டேன்!" கண்ணன் குரல் அவளைத் தொடர்ந்து சித்திரவதை செய்தது.

மீராவின் முகம் கோபத்தால் சிவந்தது. "நான் திருமணமே வேண்டாம் என்கிறேன். நீங்கள்... சே..சே."

கண்ணன் ரசனையுடன் சிரித்தான். "முகுந்தன், இவள் முகம் சிவப்பதைப் பார்த்தாயா? இந்தக் காலத்தில் எவளுக்கு இப்படிச் சிவக்கிறது? மகிழ்ச்சி பொங்கினால் கூட இந்த ஜொலிப்பு வருமே?"

கண்ணனுடைய ரசனையை முகுந்தன் இடையில் வெட்டினான். "சரிதான், நான் வருகிறேன் கண்ணன் இங்கே ஒரு நண்பரைப் பார்ப்பதாய்ச் சொல்லி இருந்தேன். வரட்டுமா?" என்று விடை பெற்று நடந்து விட்டான்.

"நண்பனா? நண்பியா?" என்று உரக்கக் கேட்டுச் சிரித்தான் கண்ணன்.

"இரண்டாவது பழக்கம் எனக்கு இல்லை" என்று திரும்பிப் பாராமலே சொல்லிவிட்டுப் போய் விட்டான் முகுந்தன்.

"கேட்டாயா, மீரா?" என்று திரும்பினான் கண்ணன்.

மீராவால் பேச முடியவில்லை. "சார்! நான் சற்று அமைதியாக யோசிக்க வேண்டும். என்னை வீட்டில் கொண்டு போய் விடுகிறீர்களா?" என்று சிரமப்பட்டு கம்மிய குரலில் கேட்டாள்.

"எதைப் பற்றி" என்றான் கண்ணன். உடனே முகம் மலர்ந்தான். "ஒ தேனிலவு விஷயமா? நன்றாய் யோசி" என்று கூறிவிட்டு அவளை வீட்டில் கொண்டு போய்ச் சேர்த்தான்.

மறுநாள் அலுவலகத்தில் சந்தித்ததுமே கண்ணன் மீராவிடம் கேட்டான். "மீரா! தேனிலவு எங்கே என்று தீர்மானித்தாயா?"

மீரா அவனை நேராக நிமிர்ந்து பார்த்தாள். பிறகு உறுதியான குரலில் சொன்னாள். "சார்! எனக்குத் திருமணம் செய்து கொள்ள விருப்பம் இல்லை. ஏன் நான் திருமணம் செய்து கொள்ளப்போவதே இல்லை. எனவே மீண்டும் இந்தப் பேச்சை எடுக்காதீர்கள்."

கண்ணன் வாயைப் பிளந்தாள். தில்லைநாதர் பேச்சை வைத்து அவன் வேறு மாதிரி நினைத்தானே. "நீ... நீ... உண்மையாகவா சொல்லுகிறாய்!"

"ஆமாம்."

"ஏன்?"

"எனக்குத் தெரியாது."

"மீரா இங்கே பார், என்னை உனக்குப் பிடித்து இருக்கிறது அல்லவா?"

மீரா அமைதியாக அவனைப் பார்த்தாள். "ஒரு முதலாளி என்ற அளவில் பிடித்திருக்கிறது. ஆனால் உங்களை மணக்க எனக்கு விருப்பம் இல்லை" என்றாள் நிதானமாக. ஆனால் அழுத்தம் திருத்தமாக.

"ஏன், காதலித்து மணம் புரிய வேண்டுமென்று இருக்கிறாயா? இப்போது அவசரம் இல்லை நாம் காதல் செய்து அதன் பின்னேயே திருமணம் செய்வோம். வருகிறாயா ஏதாவது பூங்காவுக்குப் போய்!"

"பூங்கா, பூங்கா. பூங்காவில் மயங்கியது எல்லாம் போதாதா?" மீராவின் கன்கள் சிவந்தன. அவ்வளவு நேரம் பிடித்து வைத்து இருந்த அமைதி பறந்தது. "சார் காதல், கல்யாணம் என்ற பேச்சை என்னிடம் எடுத்தீர்களோ - அவ்வளவுதான்" என்றாள் குரல் நடுங்க.

கண்ணன் வியப்புடன் கன்களை விரித்தான். "ஒ- உனக்கு காதல் என்றால் பயமா மீரா? இப்படிப்பட்ட பெண் இன்று கூட உலகத்தில் இருக்கிறாளா?"

அன்று மாலை மீராவை அனுப்பி விட்டு அவள் தந்தையை அழைத்துவரச் செய்தான் கண்ணன்.

அவர் திரும்பி வீட்டுக்கு வரும் போது முகம் எல்லாம் ஒளியமாக வந்தார்.

"நாயகி, நாயகி, விஷயம் தெரியுமா? நம் கண்ணன் சார் இருக்கிறாரே. அவருக்குக் கட்டித் தங்கம் என்று பெயர் வைத்திருக்க வேண்டும். தெரியாமல் வெறும் கண்ணன் என்று பெர் வைத்து விட்டார்கள். இப்போது என்ன செய்யப் போகிறார் தெரியுமா?"

"சொன்னால்தானே தெரியும்" என்றாள் நாயகி வெடுக்கென்று.

"சொல்லத்தானே வருகிறேன். அடுத்த தெரு மூலையில் 99 ரெடிமேடு கடை இருக்கிறதே. அது விற்பனைக்கு வருகிறதாம். அதை வாங்கி என்னை நடத்தச் சொல்லப் போகிறாராம்" என்றார் மகிழ்ச்சியோடு.

"அப்படியா?" என்றாள் நாயகி வாயெல்லாம் பல் தெரிய.

"ஏன் அப்பா?" என்று கேட்டாள் மீரா.

நிலைமைதர் சற்றுத் தடுமாறினார். பிறகு "கம்மாதான் அம்மா" என்றார்.

"யாரும் கம்மா அவ்வளவு பணத்தைப் போட்டுத்தர மாட்டார்களே அப்பா" என்றாள் மீரா.

"நான்தான் லாபத்தில் இருந்து பணத்தைத் திருப்பி விடுவேனே. வட்டி இல்லாக் கடன் போலத்தான்."

"வட்டியே கூட நிறைய ஆகுமே. அவ்வளவு பணத்தை வட்டி கூட இல்லாமல் யாராவது துருப்பிடிக்க விடுவார்களா?"

"என்னம்மா கிண்டிக்கிண்டிக் கேட்கிறாய் ஏதோ நம்மைப் பிடித்து இழுத்து ஒரு பரிக மாதிரி தருகிறார் என்று வைத்துக் கொள்ளேன்." என்றார் நில்லைநாதர்.

"அப்படியே வைத்துக் கொள்கிறேன் அப்பா. ஆனால் நிபந்தனையோடு கூடிய பரிக பரிசே அல்ல. பொன்னால் செய்த விலங்கு என்பதால் மட்டும் கைதியாக இருப்பது இனித்துவிடாது. அவ்வளவுதான் சொல்வேன்" என்றாள்.

"என்னடி, பெற்ற அப்பனுக்கே உபதேசம் செய்ய வந்து விட்டாய்? சொல்லித்தான் தெரிய வேண்டுமா! அந்தத் தம்பி உன்னைக் கட்டிக்கொள்ள ஆசைப்பட்டு இருக்கும். வருங்கால மாமனார் அந்தஸ்தோடு இருந்தால் தானே நன்றாக இருக்கும் என்று நினைத்து இருப்பார். இதில் என்னமோ இருக்கிறது என்று பாரதம் படிக்கிறாயே" என்றாள் நாயகி.

"அதைத்தான் சித்தி, நானும் சொல்லுகிறேன். நான் ஒரு நாளும் அந்தக் கண்ணனை மணக்கப் போவது இல்லை. அதில் எனக்கு சம்மதமும் இல்லை. சொல்லி விட்டேன்." என்றாள் மீரா அழுத்தம் திருத்தமாக.

15

மீரா. "எனக்குத் திருமணமே வேண்டாம்" என்று கதியும், நாயகிக்குக் கோபம் பொத்துக் கொண்டு வந்தது. அவள் ஆவேசமாகக் கத்தினாள்.

"ஆமாண்டி. உன் சம்மதத்துக்காகத்தான் இங்கே எல்லோரும் 'சப்பு' வரிசையில் நிற்கிறார்களாக்கும்? என்னவெல்லாம் கேட்டுக் கொண்டா உன் அப்பாவுக்குக் கட்டிக் கொடுத்தார்கள்? நீட்டச் சொல்லுகின்ற இடத்தில் கழுத்தை நீட்டாமல் இந்தக் காலத்துப் பெண்கள் எல்லாம் தாம் தூம் என்று தலை கொழுத்து ஆடுகின்றன..."

"நீ நாள் அப்படியெல்லாம்..." என்று தொடங்கிய மீராவின் குரல், நாயகியின் சொல் மழையில் அடங்கிப் போயிற்று

"எங்கள் அப்பாவாக இருந்தால் இப்படிப் பேசுவதற்கு பல்லைத் தட்டிக் கையில் கொடுத்திருப்பார். உன் அப்பாவுக்கு சைவம் ஆகவில்லை நீ இந்த ஆட்டம் ஆடுகிறாய். ஆனால் என்னிடம் இதெல்லாம் நடக்காது" என்று அலட்சியமாக முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டு போனாள் நாயகி.

மீரா அவளைப் பார்த்து ஒரு கணம் அயர்ந்து போனாள். பிறகு ஜன்னலின் பக்கம் திரும்பினாள்.

"அப்பா நான் மெய்யாகத்தான் சொல்கிறேன். நான் அந்தக் கள்ளனை மணப்பது என்பது நடக்காது" என்றாள் உறுதியான குரலில்.

தில்லைநாதர் திண்டாடிப் போனார். நல்ல காலம் வருகிறது என்றால் இவள் கெடுத்து விடுவாளோ என அஞ்சினார். ஆனால் மனதில் நியாயம் தோன்றியது. பெற்ற மகள் ஆயிற்றே. அவள் வேறு யாரையாவது விரும்பி இருந்தால், கண்ணனை மணக்கக் கட்டாயப் படுத்த முடியாது. "ஏம்மா நீ வேறு யாரையேனும் விரும்புகிறாயா? யார் அந்த பையன்" என்று மெல்லிய குரலில் கேட்டார்.

யார்? யார் என்பது?

"இவரை வேண்டாம் என்றால், வேறு யாரையும் கட்டாயம் விரும்பித்தான் ஆக வேண்டுமா?" என்று ஆத்திரத்துடன் மொழிந்தாள். அதற்கு மேல் பேச்சுக்கு இடம் கொடுக்காமல் படிப்பு அறைக்குள் புகுந்து விட்டாள்.

மறு நாள் மீரா காரில் போக மறுத்து விட்டு, பஸ்சில் ஏறிக் கொண்டாள். பூங்காவில் இறங்கினாள். முகுந்தன் அதற்குள் போய் இருப்பான் என்று தெரிந்ததும் சற்று நேரம் காத்து நின்றாள். முகுந்தனுடைய வீட்டு ஒரமாக நடந்தாள். வீடு பூட்டிக் கிடந்தது. அத்தை இருந்தாலும் நன்றாக இருக்கும் அவர்கள் தான் மகள் வீட்டிலேயே இருந்து விட்டார்களே என்று வருந்தினாள். மீண்டும் பஸ் ஏறி வீட்டுக்கு வந்தாள்.

வீட்டுப்படி ஏறும் போதே உள்ளே முகுந்தன் குரல் கேட்டது. அவ்வளவுதான். எல்லாம் மறந்து விட்டது. துள்ளிக்கொண்டு உள்ளே சென்றாள்.

நாயகி அவளை வரவேற்றாள். "வா மீரா. ஊர் எல்லாம் கல்யாணம் கூடுகிறது. தம்பி முகுந்தனுக்கும் பெண் பார்த்து விட்டார்களாம். கூடிய சீக்கிரம் நமக்கு எல்லாம் விருந்து இருக்கிறதாம். சொல்ல வந்து இருக்கிறார்."

மீரா சிலையாக நின்றாள்.

அவள் நெஞ்சில் பூகம்பங்கள் நிகழ்ந்தன. அதை அறியாதவள் போல் நாயகி மேலே சொல்லிக் கொண்டு போனாள். "தம்பி போடும் விருந்தைச் சாப்பிட்டு விட்டு நாம் சும்மா இருக்கப் போகிறோம்? நாமும் பதில் விருந்து போடத்தான் போகிறோம். அதைத்தான் சொல்லிக் கொண்டு இருந்தேன்" என்றாள்.

மீராவுக்கு தொண்டையை அடைத்தது. ஆனால் இன்னொரு பெண்ணை மணக்கப் போகிறவனிடமா நீன் வேதனையை காட்டுவது?

"பெண் யாராம்?" என்றாள் குரலில் அலட்சியத்தை வரவழைத்துக் கொண்டு.

"அவள் எங்கள் ஊர்ப்பக்கம். கிராமப் பெண். கபடு சூது கிடையாது. உள்ளும் புறமும் ஒரே மாதிரி இருப்பாளாம். ஆனால் இங்கே வந்து பட்டண வாடை அடித்துக் கெட்டு விட்டால் என்ன செய்வது என்று தான் தயங்குகிறேன்" என்றான் முருந்தன்.

"ஏன்? பட்டணம் என்ன மட்டமாம்? எதில் கெட்டு விட்டதாம்?" என்று சீறினாள் மீரா. அவன் தன்னையே மட்டம் என்று கூறுவதைப் புரிந்து கொண்டாள்.

"ஒன்றா, இரண்டா சொல்வதற்கு? புட்டுப்பார்த்த அத்திப் பழம் போல அத்தனையும் ஒரே சொத்தை!" என்றான் முருந்தன் வெறுப்புடன்.

"அடடே! அவ்வளவு அனுதாபம் இருக்கிறதா? பரவாயில்லையே! இத்தனை வகைப் பெண்களைப் பார்த்த பிறகு நீங்கள் கிராமத்து வெகுளிப் பெண்ணை மணக்க நினைப்பது சரிதான். பட்டணத்து புத்திசாலி கண்டு பிடித்து விடுவோம் பாருங்கள் ஆனால், அவளுக்கு நீங்கள் தகுதிதானா என்பதை மட்டும் பார்த்துக் கொள்ளுங்கள்" என்று ஒரு குத்து குத்தினாள் மீரா.

அவனுடைய புன்னகை தேய்ந்தால் அல்லவா? 'இளிப்பதைப் பார்' என்று அவள் பொருமுவதை அறியாமல் சொன்னாள். "தகுதி பொருத்தம் எல்லாம் நன்றாக இருக்கிறது மீரா. அவள் பெயர் மீனாவாம். என் பெயர் முருந்தன். எதுகை மோனைப் பொருத்தத்தைப் பார்த்தாயா?"

"அதைவிட எதுகை மோனை இரண்டுமே பொருத்தமான இன்னொரு பெயர் கூட இருக்கிறது. அந்தப் பெயரில் யாரையாவது பாருங்களேன். ஒன்றுக்கு இரண்டு பொருத்தம் இருந்தால் நல்லது தானே" என்று இனிமையாகச் சொன்னாள் மீரா.

"என்ன பெயர்? சொல்லு. முடிந்தால் பார்க்கிறேன்" என்று முருந்தன் சிரத்தையோடு கேட்டான்.

பல்லைக் கடித்து கொண்டு மீரா சொன்னாள். "முகாரி, முகாரி - முருந்தன் என்பது எவ்வளவு பொருத்தமாக இருக்கிறது! அவள் எப்போதும் முகாரி பாடுவாள். நீங்கள் கேட்டுக் கொண்டே இருக்கலாம்" என்றாள் ஏளனமாக.

"பாடுகிறவர் பாடினால் முகாரியும் இனிமையாகத்தான் இருக்கும்!" என்று சற்றும் அசையாமல் சொன்னான் முருந்தன். "நல்ல கலை வல்லவர்கள் அந்த ராகத்தைப் பாடிக் கேட்க வேண்டும் - நீ கேட்டு இருக்க மாட்டாய். அரை குறையாகப் புரிந்து கொண்டு முகாரியை அழுகை இராகம் என்கிறாய்."

"நான் அரை குறையாக இருந்தால் இருந்து விட்டுப் போகிறேன். உங்களுக்கு என்ன? என்னை மணப்பவர் விதி அது."

முருந்தன் குறுக்கிட்டான். "பார்த்தாயா? நல்ல வேளை நினைவுபடுத்தினாய். அன்று உன்னை வாழ்த்த மறந்து விட்டேன். இப்போது வாழ்த்தி விடுகிறேன். ஆனாலும் நீ

பரவாயில்லை மீரா. நல்ல புளியங் கொம்பாகத்தான் பிடித்து இருக்கிறாய். குறைந்தது மூன்று தலைமுறைக்குச் சோற்றுப் பஞ்சம் இராது" என்றான் குத்தலாக.

"அப்படித்தான் வைத்துக் கொள்ளுங்களேன். அதில் உங்களுக்கு என்ன? ஒரு வேளை நாளை சாப்பாட்டுக்கு ஏதேனும் கஷ்டமா? வேண்டுமானால் கண்ணனிடம் சொல்லி ஏதேனும் தரச் சொல்கிறேன்!" என்றாள் - முகத்தில் அறைந்தாற்போல.

முருந்தனுடைய முகம் சிவந்தது. "என்னைப் பிச்சைக்காரன் என்று எண்ணிக் கொண்டாயா? பரவாயில்லைதான். இப்போதே இல்லை எறிவிட்டது தாலி கழுத்தில் ஏறி விட்டால் தரையைக் குனிந்து பார்க்கவே மாட்டாய் போல் இருக்கிறதே!" என்றான் ஏளனமாக.

"ஏன் பார்க்க வேண்டும்? கோபுரம் விண் மேகத்துடன் தான் விளையாடும்" என்றாள் துடுக்காக.

முருந்தன் கடுமையாக பேசினான்.

"ஆனாலும் கோபுரத்தின் அடிவாரம் பூமியில்தான் இருக்கும் நான் கோபுரம் மேகத்துடன் தான் விளையாடுவேன். தரையைத் தொட மாட்டேன். என்று திமிர் பிடித்தால் அவளும் தலைக் குப்புறக் கவிழ்ந்து விடும் ஜாக்கிரதை. தலைக் கனம் மிதமிஞ்சி விடாமல் பார்த்துக் கொள். இல்லையிட்டால் கட்டிக் கொள்ளுகிறவனும் சேர்ந்து திண்டாடிப் போவான்"

"கட்டிக்கிறவர் வரட்டும் அப்போது சொல்லுங்கள்" என்றாள் மீரா விடாப்பிடியாக.

பதிலுக்குப் பதில் என்று இந்தப் பேச்சு எவ்வளவு தூரம் போய்விட்டது மறுத்துப் பேச மீரா வாயெடுத்தாள்.

அதற்குள் வாசலில் கார் ஒலி கேட்டது. அது கண்ணனின் கார்.

16

கார் ஒலி கேட்ட சில வினாடிகளில் கண்ணனும் உள்ளே வந்தான்.

மீராவைப் பார்த்ததும் அவன் முகம் மகிழ்ச்சியால் மலர்ந்தது.

"கார் வேண்டாம் என்றாயாமே! அந்த மடையன் டிரைவர் இப்போது தான் சொன்னான். பத்திரமாக வந்து சேர்ந்தாயா என்று பார்க்க வந்தேன்" என்றான் அக்கறையோடு.

"நான் சின்னப் பாப்பாவா, தொலைந்து போக!" என்றாள் மீரா வெடுக்கென்று.

"மீரா! முதலாளித் தம்பிக்குக் காபி கொண்டுவா" என்று நாயகி உபசரித்தாள். "அல்லது நானே காபி கலக்குகிறேன். நீ அவர் கூட உட்கார்ந்து பேசிக் கொண்டு இரு" என்று முருந்தனை ஒரு பார்வை பார்த்தாள்.

முருந்தன் முகம் சினத்தால் சிவந்தது. "நான் வருகிறேன் சார்" என்று தில்லைநாதரிடம் விடைபெற்றான்.

சாரா? மீராவின் மனம் ஒடிந்தது. அவன் அவளை வெறுத்து ஒதுக்கி விட்டதற்கு வேறு என்ன சான்று வேண்டும்? 'மாமா' 'சார்' ஆகிவிட்டாரே!

முருந்தன் விடை பெறுவதைக் கண்ணன் தடுத்தான். "அதற்குள் என்ன அவசரம்? உட்கார் நீ. நான், மீரா மூவரும் பேசிக் கொண்டு இருக்கலாம்" என்றான்.

இந்த நேரத்தில் மீராவுக்குக் கண்ணனிடம் பேச அடியோடு விருப்பம் இல்லை. அவள் எழுந்தாள். "நான் சாமி கும்பிடப் போக வேண்டும்" என்றாள்.

முருத்தனோடு சாதாரணமாகப் பேசவும் இயலாது. மனதில் புயல் அடிக்கும் போது யாரிடம் என்ன பேசுவது? சாமி கும்பிடும் சாக்கில் எழுந்து விட்டாள்.

"ஏன் மீரா, நீ என்ன சாமி கும்பிடுவாய்? கண்ணன் பக்தைதானே நீ?" என்று கண் சிமிட்டினாள் கண்ணன்.

"எனக்கு முருக பக்திதான் உண்டு" என்று மீரா உள்ளே போனாள்.

'முருத்தன் பக்தி' என்றது உள்மனம். ஆனால் துயரம் நெஞ்சை அடைத்தது. அவளுடைய பக்தியால் பயன் என்ன? பழைய முருத்தன் எங்கே! கண்டதும் கண்ணாலேயே சிரிப்பானே! அவன் எங்கே போனான்? ஏன் இப்படி மாறி விட்டான்?

பாரோ மீனாவோ! மீராவுக்கு நெஞ்சில் திகில் மூண்டது. இது எங்கே போய் முடியுமோ!

வீட்டிலோ கண்ணனை அவள் மணக்கப் போவது உறுதியாகிவிட்டது போலவே எல்லோரும் பேசுகிறார்கள். முருத்தனோ பாரோ ஒரு மீனாவைக் கொண்டு வருகிறான். அதன் முடிவு என்ன ஆகும்?

ஒவ்வொரு கண்ணியாக இறுகி வலைக்குள் மீள முடியாமல் சிக்குவது போல் இருந்தது அவளுக்கு. ஒவ்வொரு அலையாக எழுந்து அவளை ஆழ்கடலுக்குள் அமுக்குவது போல் தோன்றியது. பிடிப்புக்கு ஆதாரமாக ஒருவன் - முருத்தனுடைய கை - கிடைத்தால் போதும். மீண்டு விடலாம். ஆனால் கை கொடுக்கும் எண்ணம் அவனுக்கு இல்லையே! அவனும்

சேர்ந்து அல்லவா அவளை மூழ்க வைக்கிறான். முருத்தன் எப்போது இவ்வளவு கல் நெஞ்சக்காரன் ஆனான்?

கண்ணில் நீர்மல்க சாமி படத்தின் முன் கைகூப்பி நின்றாள்.

இப்போதெல்லாம், மீராவின் எதிர்ப்புகளைக் கண்ணன் பொருட்படுத்துவதில்லை. உரிமையையைக்காட்டும் பேச்சும், பார்வையும் கண்ணனிடம் இருந்து வந்தது.

கடிதங்கள் குறித்துக் கொள்ள பென்சிலும் பேப்பருமாக அவன் எதிரே நிற்பாள். அவள் ஒன்றும் சொல்லாமல் அவளையே பார்ப்பான். "வேலையைப் பார்க்கலாமா சார்!" என்று அவள் கேட்டால், "நான் பார்க்கத்தானே உனக்கு வேலை" என்று சிரிப்பான்.

அன்றும் அப்படித்தான். அவள் அவளையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

உள்ளக் குமுறலை அடக்க மாட்டாமல், "இதெல்லாம் எனக்குப் பிடிக்கவில்லை" என்றாள் மீரா வெளிப்படையாக.

"எது?"

"நீங்கள் பார்ப்பதும் பேசுவதும்."

"காதலுக்குக் கண்கள்தான் வாயில் என்பார்கள். நீ பார்வைக்குத் தடை போடுகிறாயே!" என்று உதட்டைப் பிதுக்கினான் கண்ணன்.

"சார், இது அலுவலகம். இங்கு அலுவல்தான் நடக்க வேண்டும்" என்றாள் மீரா.

"சரி, இங்கு வேண்டாம் பீச், சினிமா, பூங்கா எங்காவது போகலாமா? அங்கே போய்க் காதலிக்கலாம்" என்றான் கேலியாக.

"ஏன், கண்டவரும் என்னைப் பார்த்து இகழவா?" என்று வெடித்தாள் மீரா. "இந்த மாதிரி எல்லாம் பேசுவதானால் நான்

வேலையில் இருந்து விலகிக் கொள்ளுகிறேன்" என்று முடிவாகச் சொல்லி விட்டாள்.

"அடேயப்பா, உனக்கு என்ன கோபம் வருகிறது. சரி, இப்போதைக்கு வேலையைப் பார்க்கலாம்" என்று விட்டுக் கொடுத்தான் கண்ணன்.

ஆனால் அது அப்போதைக்காகத்தான். மீண்டும் பழைய குடி கதவைத் திறந்தாள்.

இன்னொரு நாள் மீரா கேட்டாள். "ஏன் சார் நீங்கள் உங்கள் தரத்தில் யாரையாவது காதலித்தால் என்ன?"

"என் தரமா? அப்படி என்றால்?"

"உங்கள் மாதிரிப் பணம், அந்தஸ்து உள்ளவர்கள்."

"ம். அப்படி யாராவது இருந்தால் சொல்லேன்" என்றான் புன்னகையுடன்.

"அன்று விருந்தில் பார்த்தோமே! நீங்கள் கூட அறிமுகம் செய்யாமல் போனீர்களே" என்றாள் மீரா வேண்டுமென்றே.

"ஓ. அவளா? முன்பு அவளுடன் பழகிப் பார்த்தேன். பிடிக்கவில்லை" என்றான் கண்ணன் அசட்டையாக.

"நல்ல அழகி ஆயிற்றே சார்! ஏன் பிடிக்காமல் போக வேண்டும்?"

வேறு பரிமாணம் அவன் கவனத்தைத் திருப்பி விட்டால் தன் தொல்லை நீராதா என்று அவள் நினைத்தாள்.

தன்னுடைய மறுப்புகள் அவனுடைய ஆவலைத் தூண்டி விடுகின்றன என்று மீரா ஊகித்தாள். ஆனால் அந்த நிலைமையைச் சமாளிக்கும் வகை தெரியாமல் திணறினாள்.

இப்படி எல்லாம் நடக்கக்கூடும் என்றுதான் முகுந்தன் அவளை வேலை பார்க்கவே வேண்டாம் என்றானோ? 'நான்

இதையெல்லாம் கனவில் கூட எதிர்பார்க்க வில்லையே!' என்று மீரா தவித்தாள்.

அலுவலகத்து அல்லல் இப்படி என்றால், வீடு அதை விட நரகம் ஆகி விட்டது.

முகுந்தனுடைய தரிசனம் ஒரேயடியாக இல்லை என்று போயிற்று. தில்லைநாதரும் நாயகியும் ஆளுக்கு ஒரு வழியில் கண்ணனை மணக்கும்படி மீராவை வற்புறுத்தினர்.

தில்லைநாதரிடம் கண்ணனை மணக்கத் தனக்கு விருப்பம் இல்லை எனபதை மீரா எடுத்துச் சொன்னாள்.

"ஏன் என்று சொல்லம்மா. நான் ஒத்துக் கொள்ளுகிறேன். நான் கூட முதலில் நீ முகுந்தனை விரும்புகிறதினால்தான் கண்ணனை வெறுக்கிறாயோ என்று எண்ணிவிட்டேன். உன் சித்தி சொன்ன பிறகு தான் உண்மை தெரிந்தது. நீயும் முகுந்தனும் கீரியும் பாம்பும் போல் அல்லவா சண்டை போடுகிறீர்கள்! அதுவும் நல்லதற்குத்தான். முகுந்தனைவிடக் கண்ணன் உயர்ந்த மாப்பிள்ளைதான். உட்கார்ந்து இருந்து உண்டால் கூட நாலு தலைமுறைக்குப் போதும்" என்று அவர் திருப்திப் பட்டார்.

"பணம்தான் பெரிதா அப்பா?" என்றாள் மீரா.

"குணமும் வேண்டும்தான். கண்ணனும் கெட்டவர் இல்லையே. அவரைவிட நல்லவராக ஒரு பிள்ளையை உனக்குப் பிடித்து இருந்தால் சொல். வரதட்சினை இல்லாமல், செலவு வைக்காமல், கட்டிக் கொள்ளுவான் என்றால் அவனுக்கே உன்னைக் கட்டி வைக்கிறேன்" என்று கூறி முடித்தார் தந்தை.

'முகுந்தன் இருக்கிறார் அப்பா!' என்று சொல்லத் துடித்தாள் மீரா. முன்பானால் சொல்லியும் இருப்பாள். ஆனால் இப்போதைய முகுந்தன் அவளை மணக்கச் சம்மதிக்க

வேண்டுமே! அவளைக் கண்டாலே தீயாகக் காய்கிறவன் கட்டிக்கொள்ள எப்படிச் சம்மதிப்பான்? மீரா பதில் சொல்ல வழியற்று நின்றாள்.

"நான் நினைப்பதே செயல் என்று இருக்கக்கூடாது மீரா. நாலையும் பார்க்க வேண்டும். வீட்டைப் பார்க்க வேண்டும். உன் எதிர்கால வாழ்வைப் பார்க்க வேண்டும். காரணம் காரியம் பார்க்க வேண்டும். சிறுபிள்ளை மாதிரி சும்மா 'மாட்டேன் மாட்டேன்' என்றால் அது நன்றாயில்லை. யோசித்து ஒழுங்காக நடந்து கொள்" என்று சற்றுக் கண்டிப்பான குரலில் கூறி முடித்தார் திவ்வைநாதர்.

'அப்பா கூடவா இப்படிப் பேசுகிறார்!' மீரா நம்ப முடியாமல் திகைத்துப் போய் நின்றாள்.

17

திவ்வைநாதருடைய வார்த்தைகளாவது அமைதியாக இருந்தன. நாயகியோ எரிமலையாக வெடித்தாள். கடும் சொற்களால் சாடினாள்.

"பாலூறு பெருகி என்ன செய்வது? நாய் நக்கித்தானே குடிக்கும்" என்று ஏசினாள்.

"நான் நாயாக இருந்தால் இருந்து விட்டுப் போகிறேன். எனக்கு அந்தப் பாலே தேவை இல்லை" என்றாள் மீரா அமைதியாக.

"நாய்க்கு முழுத் தேங்காய் ஒட்டுமா? என்று சும்மாவா சொன்னார்கள்?" என்று தலையிலேயே தட்டினாள்.

மீராவுக்குப் பொறுக்க முடியவில்லை. "எனக்குப் பிடிக்கவில்லை என்றால் விடுங்களேன். இது என்ன தொல்லையாய்ப் போச்க" என்ற எரிந்து விழுந்தாள்.

"அதுதானடி நானும் கேட்கிறேன். அவரை ஏன் பிடிக்கவில்லை?" என்று பிடித்துக் கொண்டாள் நாயகி.

"பார்த்தவுடனே எல்லாம் பிடித்துத்தானே வேலையில் சேர்ந்தாய். நாங்கள் உன்னிடம் வேலை பார் என்று கெஞ்சினோமா? நீயாக அந்த இடம் பிடித்துத்தானே வேலைக்குப் போனாய்? கொள்ளு என்றதும் வாயைப் பிளப்பது. கடிவாளம் என்றால் மூடிக் கொள்வதா? குதிக்கிற வரையில் குதித்துவிட்டுக் கல்யாணம் என்றால் ஒடுகிறாயா? பிள்ளைகள் எல்லாம் மனித சாதியில் இருந்து இறங்கிக் கழுதை, குதிரை என்று மிருகசாதிக்குத் தாவப் பார்க்கின்றன!" என்று நாயகி வசைமாரி பொழிந்தாள்.

கடைசியாகக் கண்ணனிடமாவது உண்மையைச் சொல்லிவிடுவது என்று மீரா முடிவு செய்தாள்.

இன்னொருவனை விரும்பிய பெண்ணை மணக்கக் கண்ணன் நினைப்பானா என்ன?

ஆனால் அவனிடம் சொன்ன போது, அவன் அவளை நம்ப மறுத்தான். "இதென்ன முட்டாள் தனம்! நீ ஒருவனை விரும்பி அவன் உன்னை மறுக்கிறானா? லட்டு மாதிரி இருக்கிறாய். உன்னை மறுக்க அவனுக்குப் பைத்தியமா பிடித்து இருக்கிறது?" என்றான். பிறகு, "நீ இந்த வழியில் தப்பி ஓடப் பார்க்கிறாயாக்கும்? பொய் சொன்னாலும் பொருந்தச் சொல்ல வேண்டாமா, மீரா!" என்று சிரித்தான்.

"இல்லை சார், நான் உண்மைதான் பேசுகிறேன்" என்றாள் மீரா.

"உன்னையே மறுக்கிற அந்தக் கொம்பன் யார் மீரா சொல். அவனையே கேட்கிறேன்."

மீரா மௌனமாக நின்றாள்.

"மாட்டிக் கொண்டாயா? இல்லாத காதலன் பேரை எப்படிச் சொல்வது? பொய் சொன்னால் நன்றாக யோசித்துச் சொல்ல வேண்டும் மீரா! திருமணம் என்றால் இப்படியா பயப்படுவது. அஞ்சுவதற்கு அதில் ஒன்றுமே இல்லை" என்று கண்ணன் அவளுக்குத் தெரியம் சொன்னான்.

"சார்! நீங்கள் ஒரு பக்கம் போகிறீர்கள். என்னை புரிந்து கொள்ளவே மாட்டேன் என்கிறீர்களே" என்று சலித்தாள் மீரா.

"அதற்குத்தான் நீ விடமாட்டேன் என்கிறாயே வந்து உட்கார். உன்னைப் பற்றி எல்லாம் சொல். பிறகு நம்மைப் பற்றிப்பேசி நம்மை நாமே புரிந்து கொள்வோம்! அதன் பிறகு காதல் புரிவோம்" என்றான் சர்வசாதாரணமாக.

மீராவுக்குத் தூக்கி வாரிப் போட்டது. எங்கு போனாலும் கருங்கல்லில் முட்டிக் கொள்வது போல் இருக்கிறதே என்று சோர்ந்து போனாள். "நம் இருவர் மொழியே வேறு என்ன நீங்கள் புரிந்து கொள்ள முடியாது." என்று பெருமூச்சு விட்டாள்.

"நமிழ்தானே பேசுகிறாய். பழந்தமிழ் பேசினால் கூட எனக்குப் புரியும். அதிலும் அகநானூறு பற்றிப் பேசினால்." குறும்பாகப் பேசினான் கண்ணன்.

மீரா நம்பிக்கை இழந்து எழுந்தாள். கண்ணன் கடுமையாகச் சொன்னான். "மீரா. நீ மனதைச் சற்றுத் தளரவிடவேண்டும். காதல் திருமணம் எல்லாம் இயற்கையின் ஒரு பகுதி என்று உணரவேண்டும். வண்டு வருமே என்ற பயத்தில் மலர் மலராமல்

இருந்துவிடுமா! வண்டு வருவதும் தேனை உண்டு மகிழ்வதும் வசந்தத்தின் இயற்கை. ஆனால் இந்த வரண்ட சென்னை, வசந்தம் என்றால் என்னவென்றே உனக்கு தெரியாமல் செய்து விட்டது. அதற்கு... மீரா, எனக்கு ஒன்று தோன்றுகிறது. பிறகு சொல்கிறேன்."

கண்ணன் மீராவைப்பற்றிக் கணக்கிட்டிருந்ததே வேறு. சிற்றன்னை, அவளுக்குப் பயந்த தந்தை, தம்பி- தங்கையின் பொறுப்புகள் என்று அந்தச் சிறுவட்டத்துக்குள் வளர்ந்தவள் அவள். இளமையின் இயற்கையைக்கூடப் புரியாமல் மனம் இறுகிவிட்டிருக்கிறது என்று நினைத்தான். அவள் நெஞ்ச நெகிழவேண்டும்; உள்ளம் மலர வேண்டும். அங்கே தன் உருவம் கொலு இருக்கவேண்டும் என்று நினைத்தான்.

இதெல்லாம் நடக்கவேண்டும் என்றால் இந்தச் சூழ்நிலையில் இருந்து அவளை அப்புறப்படுத்தவேண்டும். கற்பனையை மிஞ்சிய அழகு குலுங்கும் சுற்றுப்புறத்தில் அவள் மனம் நெகிழலாம். அது எந்த இடம்? அங்கே மீராவை மட்டும் எப்படி அழைத்துப்போவது?

சும்மா மீராவிடம் போய், "மீரா வா, நாம் வெளியூர் போய் வரலாம்?" என்றால் அவள் வரமாட்டாள் ஒரு சினிமாவுக்குக் கூட அவனோடு வரவில்லையே! அவள் தந்தைகூட அனுப்புவாரோ இல்லையோ? அனுமதிக்க மாட்டார் என்றே சொல்லலாம்.

இந்த நிலையில் கடவுளாகப் பார்த்துக் கொடுத்ததுபோல் கண்ணனுக்கு ஒரு வாய்ப்புக் கிடைத்தது.

அவன் பங்குகள் வைத்திருந்த 'சென்னி மில்' லின் டைரக்டர்களின் ஆண்டு இறுதிக் கூட்டம் ஊட்டியில் நடைபெறுவதாக அழைப்பு வந்தது. வழக்கமாகக் கண்ணன் இந்தக் கூட்டங்களுக்குச் செல்லுவதே கிடையாது. இதெல்லாம்

அனுப்பி வைத்துக்கும். ஆனால் இந்த வருடம் தானும் தன் செல்லம் மீராவும் வருவதாக மானேஜர் மூலம் தகவல் கொடுத்தான். ஜட்டிதான் மீரா என்ற மொட்டு மலரச் சரியான இடம் என்று எண்ணி மகிழ்ந்தான்.

இப்போதும்கூட மீரா கலபத்தில் தன்னோடு வரச்சம்மதிப்பாள் என்று கண்ணன் எண்ணவில்லை. எனவே அவன் அலுவலகத்தில் இருந்த நேரத்தில் அவன் அவளுடைய வீட்டுக்குப்போனான். தில்லைநாதரிடம் விஷயத்தைச் சொன்னான். அவன் நினைத்தது போலவே தில்லைநாதர் தயங்கினார்.

"எங்கள் குடும்பத்தில் பெண்கள் வேலைக்குப் போனதே நூறாண்டு நீங்கள் அதற்குள் வெளியூருக்கு அழைக்கிறீர்களே" என்று தயங்கினார்.

"என்ன இப்படிச் சொல்கிறீர்கள்? இப்போது முதலாளிகளுடன் செயலாளர்கள் வெளிநாடுகளுக்குக் கூடப் போய் வருகிறார்கள்" என்றான் கண்ணன்.

"அப்படிப் போய் வருகிறவர்களை ஊரில் என்ன சொல்லுவார்கள் என்பது எல்லோருக்கும் தெரிந்ததுதானே" என்றார் தில்லைநாதர்.

இக்கட்டான நிலையில் நாயகி கண்ணனை ஆதரித்தாள். "அதில் என்ன தப்பு? என் காலத்தில் நான் அஞ்சு கிளாஸ் படித்ததே பெரிய படிப்பு. நீங்கள் மீனாவைக் கல்லூரிக்கு அனுப்பினீர்களே! இப்பவும் வேலைக்கு அனுப்பினீர்களே! இப்பவும் வேலை விஷயமாகத்தானே கூப்பிடுகிறார். வேலையில் சேர்ந்து சம்பளமும் வாங்கிவிட்டு, நான் இதை செய்யமாட்டேன் அதைச் செய்யமாட்டேன் என்றால் எப்படி? பழுத்த விருந்த உலக்கையால் அடிப்பேன் மாட்டேன் என்று சொல்ல முடியுமா இப்போது காலையில் போய் மாலையில்

வருகிறாள். ஊருக்குப் போனால், இரண்டு நாள் கழித்துவருவாள். அவ்வளவு தானே!" என்று கண்ணனுக்கு ஆதரவாக அடித்து பேசினாள்.

அவளுக்கு மீரா கண்ணனை மணந்துவிட வேண்டும் என்று ஆசை. கண்ணனைத் திருமணம் செய்துகொண்டால் எத்தனையோ வசதிகள். அந்த ரெடிமேடு கடை கிடைக்கும். கால் மேல்கால்போட்டு எசமானியாக இருந்து உண்ணலாம் என்று எண்ணினாள்.

மீராவின் மனமும் அவளுக்குத் தெரியும். முகுந்தனை மீரா விரும்புவதை அறிவாள். ஆனால் அவனை நாயகிக்குப் பிடிக்கவில்லை. முகுந்தன் இந்த வீட்டு மாப்பிள்ளையாக வராமல் இருக்க என்ன செய்யவும் தயாராக இருந்தாள்.

"இவ்வளவு பார்க்கிறவர் முதலிலேயே எங்கள் பெண்ணை அங்கே இங்கே அனுப்ப மாட்டேன் என்று சொல்லி இருக்கவேண்டும். சம்பளத்தை வாங்கிச் சாப்பிட்டுவிட்டுச் சமயத்தில் முடியாது என்றால் அவர்தான் ஆளுக்கு எங்கே போவார்! பாவம்!" என்று கண்ணனுக்காக உருகினாள்.

குரலைச் சற்றுத் தணித்து, உங்கள் பெண்ணை வேறு யாரோடு அனுப்புகிறீர்கள்? வரப்போகிற மாப்பிள்ளையோடு தானே? அவரே அழைக்கும் போது தப்பு என்ன இருக்கப் போகிறது? சமயத்தில் பின் வாங்கினால் அவர் கோபித்துக் கொண்டு உங்கள் பெண் வேண்டாம் என்றால் என்ன செய்வீர்கள்? பணக்கார மாப்பிள்ளையும் போய், அவள் வேலையும் போய்விடும். நீங்கள் பழையபடி அந்தத் தொந்திக் கடன்காரனிடம் போய்ப் பிச்சைக்காரன் போல நிற்க வேண்டும்!" என்று கடைசியாக ஓர் அம்பை விட்டாள்.

கடைசி அம்பு காரியத்தைக் கச்சிதமாய் முடித்தது. அதோடு கண்ணனும், "நான் உல்லாசப் பயணம் போல் அவளை

அழைத்துச் செல்லவில்லை. மாமா (அந்த மாமாவிடம் நிலைநாட்டச் சற்று மயங்கினார்) முழுக்க முழுக்க கம்பெனி வேலைதான். அதோடு தங்கும் ஓட்டல் கூட வேறு. நீங்களே பயப்படுவது போல் ஒன்றும் நடக்காது" என்று உறுதி கூறினான். அதோடு, "அந்த ரெடிமேடு கடை அடுத்த வார இறுதியில் விலையைப் போகிறதாம். ஊட்டி போய் வந்ததும் அதை கவனிக்கலாம் என்று இருக்கிறேன்" என்றான்.

நிலைநாட்டச் சம்மதித்து விட்டார்.

மீராவின் மறுப்புகள் பயனற்றுப் போயின. அதோடு வேலை முறையில் அவளால் மறுக்கவும் முடியவில்லை. கடைசியாகத் தந்தை சம்மதிக்க மாட்டார் என்று சொல்லிப்பார்த்தாள். அவரே, 'போய்வா!' என்றபோது அவளால் தடுத்துக் கொண்டு மறுக்க முடியவில்லை.

18

ஊட்டி செல்லும் நாள் நெருங்க நெருங்க மீராவுக்கு பயம் உண்டாயிற்று முருந்தன் என்ன நினைப்பான்? இப்போதே ஏதேதோ நினைத்து அவளை வெறுக்கிறான். கண்ணனோடு ஊட்டி சுற்றுலாவா என்னி விட்டால்...? என்னி விட்டால் என்ன அப்படித்தான் நினைப்பான் அந்தச் சந்தேகப் பிராணி.

நிலவை தூரம் நம்பிக்கையற்று சந்தேகம் கொள்ளுகிற மனம் மனிதனின் என்ன சுகம் கிட்டப்போகிறது என்று மீரா நினைத்தாள். ஆனால் காதல் கணக்குப் பார்த்து வருமா? நூறு நிறை கண்டா இதயம் ஒருவன் காலடியில் விழுமா? அவன் அதைக் குத்திக் கிழித்தால்கூட வேறு

புறம் திரும்பமாட்டேன் என்கிறதே. மீராவுக்குக் கண்ணில் நீர் சுரந்தது.

மீரா என்ற பேருக்கே சாபம் இருக்கிறதோ என்று நினைத்தாள். பிறகு ஒரு முடிவுக்கு வந்தவளாக எழுந்தாள். கண்களைத் துடைத்தாள். கண்ணன் உணவு அருந்தச் சென்று இருந்த சமயம் மேசை மேல் இருந்த போனை எடுத்தாள். முகுந்தனுடைய எண்ணைச் சுழற்றினாள்.

முகுந்தனுக்கு உயர்ந்த வேலை. அவனுக்குத் தனி டெலிபோன் வசதி உண்டு என்பது மீராவுக்கு முன்பே தெரியும்.

ஆளாலும் அவன் போனை எடுக்க வேண்டுமே! எடுத்தாலும் தன்னோடு பேச வேண்டுமே என்றெல்லாம் தனக்குள் பலவாறு எண்ணிக் கலங்கினாள். கைகள் நடுநடுங்க ஆறு எண்களையும் சுழற்றி முடிப்பதே பெரும்பாடாகி விட்டது.

அதன் பின் முகுந்தன் அவளை அதிக நேரம் காத்திருக்க வைக்கவில்லை. ஒரு மணி சத்தத்துக்குள் மறு முறையில் ரிசீவரை எடுக்கும் சத்தம் கேட்டது.

"அலோ, முகுந்தன் பேசுகிறேன்" என்று அவனுடைய கம்பீரமான குரல் தெளிவாகக் கேட்டது.

வெகு நாட்களுக்குப் பின் முகுந்தனுடைய குரலைக் கேட்டதும் மீரா ஒரு கணம் தடுமாறினாள்.

"நான்..... மீரா பேசுகிறேன்" என்றாள் ஒருவாறு சமாளித்துக்கொண்டு.

உடனேயே முகுந்தனுடைய குரல் மாறிவிட்டது. "என்ன விஷயம்?" என்று உணர்ச்சியற்ற குரலில் கேட்டான்.

மீராவுக்கு பேசமுடியாமல் தொண்டையை அடைத்தது. அவள் சமாளித்துக் கொண்டு பேசும்முன் முகுந்தன் பேசினான்.

"எனக்கு வேலை இருக்கிறது."

"உங்களிடம் சற்று மனம் விட்டுப் பேச வேண்டும் முகுந்தன்."

"மனம் விட்டுப் பேசும் அளவுக்கு எந்த விஷயமும் நமக்கிடையே இருப்பதாக எனக்குத் தோன்றவில்லை!" என்றது முகுந்தனுடைய ஈரப்பசையற்ற குரல்.

தடுக்காய் பேசிவிடக்கூடாது என்று மீரா முன்பே முடிவு செய்து இருந்தாள். "உங்களுக்குப் புலப்படாமல் இருக்கலாம். ஆனால் அது எனக்கு இருப்பது புரிகிறது. தயவு செய்து வருகிறீர்களா?" என்றாள் மிகப் பணிவாக.

சற்று நேரம் முகுந்தன் ஒன்றும் சொல்லவில்லை. வைத்து விட்டானோ என்று மீரா பயந்து விட்டாள்.

"முகுந்தன், அங்கேதானே இருக்கிறீர்கள்?" என்றாள் பதட்டத்துடன்.

"ஆமாம்."

"தயவு செய்து வருகிறீர்களா? விஷயம் ரொம்பவும் முக்கியம்."

"எங்கே?"

எங்கே வரச்சொல்லுவது? பூங்காவில் பேச விருப்பமில்லை. இங்கேயே தொண்டையை அடைக்கிறது. பொது இடத்தில் தன்னை மீறி விட்டால் வீட்டிற்கே வரச்சொல்லலாம். அங்கே சித்தி இருப்பாளே. கைப்பையைத் தொட்டுப் பார்த்தாள். சம்பளம் வாங்கிய பணம் இருந்தது. சித்தியிடம் கொடுத்துச் சேலையாவது கொள் என்றால் கடைக்குக் கிளம்பி விடுவாள். விற்பனையைப் பற்றிக் கவலை இல்லை.

முகுந்தனுடைய குரல் அவளுடைய சிந்தனையில் குறுக்கிட்டது.

"மீரா, எனக்கு வேலை நேரம் இது. நீ இப்படி ஒரு வார்த்தைக்கு ஒரு மணி நேரம் எடுத்துக்கொண்டால்..."

"இல்லை இல்லை. இதோ சொல்லி விடுகிறேன். நீங்கள் ஓர் ஆறரை மணி அளவில் எங்கள் வீட்டுக்கு வாருங்கள். தயவு செய்து கட்டாயம் வாருங்கள்" என்றாள் மீரா.

"சரி" என்று கருக்கமான பதிலுடன் முகுந்தன் போனை வைத்தான்.

முகுந்தனிடம் எப்படி என்ன பேசவது என்று சிந்தித்த படியே வீட்டுக்குப்போனாள் மீரா.

வீட்டுக்குப் போனால் எல்லோரும் சினிமாவுக்குக் கிளம்பிக் கொண்டு இருந்தார்கள். கண்ணன் ஒரு குடும்ப பாஸ் அனுப்பினானாம். மீராவுக்குப் பகீர் என்றது.

"கிளம்பு கிளம்பு" என்று நாயகி அவளை அவசரப் படுத்தினாள்.

மீரா அதற்குள் சமாளித்துக்கொண்டாள். கைப்பையைத் திறந்து பணத்தை எடுத்தாள். "சித்தி, இந்தாருங்கள். இந்த மாதச் சம்பளம். உங்களுக்கு இரண்டு சேலை வாங்கிக் கொள்ளச் சொல்லலாம் என்று வந்தேன். கடைக்குப்போகிறீர்களா?" என்று கவலையோடு நாயகியின் முகத்தைப் பார்த்தாள்.

சேலை என்றதும் நாயகிக்கு சினிமா மறந்தது. "ஓ! இப்போதே கடைக்குப் போகலாமே" என்றாள்.

அப்போது மீராவின் முகம் சட்டென ஒளி பெறுவதைக் கண்டாள் நாயகி. உடனே அவள் மூளை வேலை செய்தது.

"சேலை எங்கே போகிறது? இன்று எல்லோரும் சினிமாவுக்குப் போய்விட்டு நாளைக்குச் சேலையைப் பார்க்கலாம்" என்று மீராவின் முகத்தைப் பார்த்தாள்.

மீராவின் முகம் சுறுப்பதைக் கண்டாள். தன்னை வெளியே அனுப்பிவிட்டு வேறு யாரையோ சந்திக்கும் நோக்கத்துடன் மன் இருப்பதை ஊகித்தாள்.

அதற்குச் சரியாக மீராவும், "எனக்குத் தலைவலி சித்தி நீங்கள் மட்டும் போய் வாருங்கள் நான் வீட்டில் இருக்கிறேன்" என்றாள்.

"அப்போ எல்லோரும் வீட்டில் இருப்போமா?" என்று நாகி ஆழம் பார்த்தாள்.

"இல்லை இல்லை சித்தி. நீங்கள் போய் வாருங்கள்" என்று மீரா பதினாள்.

நாகிக்கு ஊகம் நிச்சயமாகிவிட்டது. தன்னை அனுப்பி விட்டு யாரைச் சந்திக்கப் போகிறாள்? அப்படி முக்கியமாக யார் இருக்கிறார்கள்? முகுந்தனாக இருக்குமோ என்று நினைத்தாள்.

"நீ இல்லாமல் இந்த பிள்ளைகள் வருமா? ஏண்டி சசி, அக்கா இல்லாமல் வருவீர்களா?" என்று மக்களைக் கிளப்பினாள்.

"ஊகம்" என்ற இரண்டும் ஒரே குரலாய்.

"பாடி ஒரு நாலைவி மாத்திரையைப் போட்டுக் கொண்டு கொஞ்சம் படுத்து" என்றாள்.

"இல்லை சித்தி நான் வரவில்லை" என்று முகம் கழுவ மறுபடி போனாள் மீரா.

நாகி நேரே கணவனிடம் சென்று ஏதோ ரகசியம் பேசினாள். பிறகு "உங்கள் பெண்ணால் இன்று எல்லோரும்

வீட்டில் கிடந்து போர் அடிக்க வேண்டியதுதான்!" என்றாள் உரக்க.

"நான்தானே வரவில்லை என்றேன். நீங்கள் போய் வாருங்களேன்" என்றாள் மீரா பதிலுக்கு.

"நீ இல்லாமல் இந்த கழுதைகள் இரண்டும் வருமா? அல்லது உன் அப்பாதான் வருவாரா? வேறு யாராவது நம் வீட்டுக்கு வந்து பொழுது போகுமா என்றால் அதற்கும் வழி இல்லை. நாம் சினிமாவுக்குப் போய் இருப்போம் என்று கண்ணன் தம்பியும் வராது. அட, இந்த முகுந்தன் தம்பியாவது வருமா என்றால் அதற்கும் வழியில்லை. இன்று வரமாட்டேன் என்று அது சொன்னதாகத்தானே கூறினீர்கள்?" என்று கணவனிடம் உரக்கக் கேட்டாள்.

மீரா திடுக்கிட்டாள். "என்னப்பா? முகுந்தன் என்ன சொன்னார்?" என்று கழுவிய முகத்தைத் துடைக்காமலே வந்து கேட்டாள்.

சீவல் வாங்கப் போனபோது முகுந்தன் தம்பியைப் பார்த்தாராம். அப்போது இன்றைக்கு இங்கே வர வசதிப்படாது என்றதாம். என்னவோ தினமும் வந்து கிழிப்பதுபோல. அந்தப் பெண் பார்த்த பிறகுதான் இங்கே வருவதில்லையே. உங்கள் வாயில் கொழுக்கட்டையா இருக்கிறது. துப்பி விட்டுத்தான் சொல்லுங்களேன் உங்கள் மகளுக்கு" என்று கணவனை அதட்டினாள்.

"ஆமாம்மா!" என்று தலையாட்டினார் நில்வைநாதர்.

19

தில்லைநாதர் கூறிய செய்தியைக் கேட்டதும், மீரா செயலிழந்து போனாள். தன்னிடம் வருகிறேன் என்றவர் நந்தகியிடம் வரவில்லை என்று சொல்லி இருக்கிறாரே. அவ்வளவு கெஞ்சிக் கேட்டும் கூடவா அவளைப் பார்க்க வரக்கூடாது.

மது அருகில் வந்தாள். "அக்கா, நீயும் வா. நீ வந்தால் புரியாததைச் சொல்லித் தருவாய். அம்மாகிட்ட கேட்டால் திட்டுவாங்க" என்று கெஞ்சினாள்.

"வருகிறேன்டா வருகிறேன். இங்கே வீட்டில் இருந்துதான் எனக்குத் தெரிந்ததைச் சாதிக்கப் போகிறேன்!" என்றாள் மீரா விரக்தியுடன்.

சொல்லும்போது நாயகி பக்கத்து வீட்டுப் பெண்ணை அழைத்து ஏதோ சொல்லிவிட்டு வந்தாள்.

மறுநாள் உச்சரித்த நாவில் மீராவுக்கு ஒரு கடிதம் வந்தது. அதுவும் முகவரிக்கே கடிதம் வந்தது. விஷயம் அதிகம் இல்லை.

"கண்ணோடு சினிமாவை மிகவும் ரசித்து இருப்பாய் என்று நினைக்கிறேன். ஏனெனில் ஆனந்தனை ஒருவனை அழைத்து அவமானப் படுத்தி விட்ட ஆனந்தமும் அதில் சேர்ந்து இருக்கும் அல்லவா?

- முகுந்தன்"

படித்ததும் மீராவுக்கு தூக்கிவாரிப்போட்டது. முகுந்தன் வந்திருக்கிறானே. அப்படியானால், அவன் வரவில்லை என்றதாக நாயகி சொன்னது பொய்யா? தந்தையும் சேர்ந்து ஆமோதித்தாரே!

பதட்டத்துடன் முகுந்தனுக்கு டெலிபோன் செய்தாள். சற்று நேரம் யாரும் எடுக்கவில்லை. ஏமாற்றத்துடன் வைக்கப்போன போது யாரோ எடுத்தார்கள்.

"அலோ வாசவன் பேசுகிறேன்" என்று குரல் கேட்டது.

"நான்_ நான் முகுந்தனோடு பேசவேண்டும்" என்றாள் மீரா.

"நான் அவனுடைய நண்பன். அவன்கூடதான் வேலை செய்கிறேன். நீங்கள் யார் என்று தெரிந்துகொள்ளலாமா?"

"மீரா என்று சொல்லுங்கள்."

இதைக்கேட்டதும் மறுபுறத்தில் இருந்து பேசியவனுடைய முகத்தில் குறும்பு கூத்தாடியது. "ஓ_ நீங்களா? முகுந்தன் ஊரில் இல்லையே! ஒரு வார லீவில் போய் இருக்கிறான். ஏதோ அவனுடைய திருமண ஏற்பாடு என்றான். உங்களிடம் சொல்லாமலா போனான்?"

மீரா நிராசையுடன் போனை வைத்தாள்.

அப்போது அங்கு வந்த கண்ணன், மீராவின் முகத்தை பார்த்ததும் திடுக்கிட்டான்.

"என்ன மீரா?"

"தலைவலி வீட்டுக்குப் போகவேண்டும்" என்றாள் மீரா சுருக்கமாக.

"ஏதாவது டாக்டர்_"

"இல்லை நான் போகிறேன்" என்று மீரா எழுந்து விட்டாள்.

கண்ணன் வேறு ஒன்றும் சொல்லாமல் அனுப்பி வைத்தான்.

வீட்டினில் நுழைந்து நாயகியைப்பார்த்ததும் மீராவுக்கு அடக்கி வைத்ததெல்லாம் மடை திறந்த வெள்ளம் போல் பீறிட்டது. "சித்தி, என் பொய் சொன்னீர்கள்? ஏன் சொன்னீர்கள்?" என்று அழுகையும் ஆத்திரமுமாகக் கத்தினாள்.

"என்ன அலறுகிறாய்? அப்படி என்ன உலக மகாப் பொய் சொல்லிவிட்டேன்? மண்டை வெடிக்கிறமாதிரி அலறுகிறாயே" என்று அலட்சியமாகக் கேட்டாள் நாயகி.

"நேற்று அவர் வரவில்லை என்றதாகச் சொன்னீர்களே" மீரா அடங்காமல் கத்தினாள்.

"அதில் என்ன தப்பு? பிள்ளைகள் எவ்வளவு ஆசையாக காத்திருந்தார்கள்! அவன் வருவான் என்று எல்லாவற்றையும் கெடுக்கப் பார்த்தாயே. அதனால்தான் அப்படிச் சொன்னேன். அப்படித்தான் அவன் என்ன பெரிய மகாராஜாவா? இன்றுபோனால் நாளை வருகிறான்" என்றாள் எத்தனமாக.

"அவர் வந்து காத்திருந்து போய் இருக்கிறாரே சித்தி" என்றாள் கண்ணீர் பொங்க.

"காத்தெல்லாம் இருந்திருக்கமாட்டான். சினிமாவுக்குப் போவதாகச் சொல்லச் சொல்லி விட்டுத்தான் வந்தேன். பக்கத்துவீட்டுப்பெண் சொல்லி இருப்பாள். அவன் உடனே போயிருப்பான்."

மீராவுக்கு சட்டென்று ஒன்று தோன்றியது. 'கண்ணனோடு' என்று முருந்தன் எழுதியிருந்தானே. நாயகியை இடைமறித்தாள். "சித்தி, நாம் கண்ணனோடு போனதாகவா சொல்லச் சொன்னீர்கள்?" என்று கேட்டாள்.

நாயகி ஒரு கணம் தடுமாறினாள். பிறகு, "நான் கண்ணன் அலுப்படிக்கிறான் என்றேன். அவன் என்ன புரிந்து அவனிடம் என்ன சொன்னானோ? அவன் மண்டையிலே எப்படி ஏறிற்றோ? எனக்கு என்னடி தெரியும்? ஒரேடியாகத் தொணதொணக்கிறாயே நான் இந்த 'நம்பிக்கைத்துரோகி' புத்தகத்தை இப்போது முடிக்க வேண்டும். அப்பால் போய்த் தொலை" என்று படிக்கத் தொடங்கி விட்டாள்.

மீரா செயலற்றுப் போனாள். முகுந்தன் கவுரவம் பார்க்கிறவன். அவளைக் காத்திருக்க வைத்துவிட்டு மீரா சினிமாவுக்குப் போனாள் என்பதே அவனுக்குப் போதும். கண்ணனோடு போனாள் என்று வேறு சித்தி கூடச் சொல்லி இருக்கிறாள். அதை நம்பிக்கொண்டு அவனும் போய் விட்டான். இனி முகுந்தனைப் பொறுத்த வரையில் மீரா செத்தாலும் சரிதான்.

மீராவுக்கு நெஞ்சை வெடித்துக் கொண்டு அழுகை வந்தது. பேசாமல் எழுந்து தன் அறைக்குப் போனாள். கட்டிலில் குப்புற விழுந்து உடல் குலுங்கக் குலுங்க அழுது தீர்த்தாள்.

இனி அழுவதற்கு கண்ணீர் மிச்சம் இல்லை என்பது போல் மீரா ஒரேயடியாக அழுது தீர்த்தாள். நெஞ்சின் பாரம் ஓரளவு கண்ணீரில் கரைந்ததும் சிந்தித்துப் பார்த்தாள்.

சித்தியிடம் ஆத்திரப்பட்டது கூட வீண் என்று தோன்றியது.

முகுந்தனின் நண்பன் - அந்த வாசவன் சொன்னானே முகுந்தன் திருமணம் வேலையாகப் போய் இருக்கிறான் என்று அந்த மீனாவை மணப்பதற்காகத்தான் இருக்குமோ அன்று அவன் 'மீனா' என்ற போது பொய் என்று நினைத்தோமே!

சிந்தித்துப் பார்க்கையில் அவன் என்றுமே மீராவை விரும்பியது இல்லை என்றே தோன்றியது! அவன்தான் காமாலைக் கண்ணனைப் போல் தன் காதலால் அவனும் தன்னைக் காதலிப்பதாக எண்ணி விட்டாள். இந்தச் சித்தியால்

கெட்டது. அந்தக் கண்ணனால் கெட்டது என்றெல்லாம் சொல்வதில் என்ன நியாயம்? ஆற்றோட்டம் போகிற போக்கில் சருகு போவது போல் வாழ்க்கையில் என்ன நடந்தாலும் ஏற்று கொள்வது தான் சரி. வருவது வரட்டும் என்று வலையைப் பார்த்துக் கொண்டு இருப்பது தான் நல்லது என்று நினைத்தாள்.

வேலை என்று நினைத்ததும் மீராவுக்கு சிரிப்பு கூட வந்தது. ஏற்கெனவே இந்த முருத்தனின் மனைவி ஆக வேண்டும் என்று அல்லவா அவள் வேலை பார்க்கவே தொடங்கினாள்! ஆனால் அதுவும் நல்லதுதான் இல்லை என்றால் தில்லைநாதர் வேலையை விட்டதற்கு வீட்டில் ரொம்பவும் திண்டாட்டம் ஆகி இருக்கும்.

ஊட்டி செல்லும் விஷயத்திலும் மீரா எந்தவித எதிர்ப்பும் காட்டவில்லை.

அன்று கம்பளி ஸ்வெட்டரும் மப்ளரும் வாங்கப் போனாள்.

அங்கே அந்தப் பெண் - அன்றொரு நாள் விருந்தில் கண்ணனை முகத்துடனும் மீராவை வெறுப்புடனும் பார்த்த பெண் - வந்திருந்தாள். இன்னும் மீராவை வெறுப்புடன் வெறித்துப் பார்த்தாள். பிறகு அருகில் வந்தாள்.

"ஊட்டி பயணத்துக்கு எற்பாடோ? நீளக்கை ஸ்வெட்டர் வாங்கினால் வெறுவெறுப்புக்கு அடுத்தவர் கையைத் தேட வேண்டிய தேவு" என்றவள் மீராவோடு வந்தவர்களை ஒரு நோட்டம் விட்டாள். அவர்கள் பல நிறுகளை எடுத்துப் போய் செலக்ட் செய்து கொண்டு இருந்தனர்.

அவள் மீராவின் அருகில் வந்து, "ஊட்டி பயணம் போகவில்லையோ?" என்றாள் ரகசியமாக.

"பிடித்தால் என்ன, பிடிக்காவிட்டால் என்ன?" என்றாள் மீரா வெறுப்புடன்.

"ஸ்... இதோ பார், ஏதாவது இரண்டு துணியை அணிந்து பார்ப்பதாகச் சொல்லி அந்த அறைக்கு வா. நான் உன்னிடம் மிகவும் முக்கியமான விஷயம் பற்றி பேச வேண்டும். வராமல் இருந்து விடாதே. உனக்கும் அதனால் நன்மை விளையலாம்" என்று கூறிவிட்டு, அவசரமாக அந்த அறைக்குள் போய் விட்டாள்.

'எனக்கு யாரால் நன்மை செய்ய இயலும்?' என்று ஒரு கணம் மீரா நினைத்தாள். எதற்கும் போய்ப் பார்க்கலாமே என்று உடனே தோன்றியது. உயிர் இருக்கும் வரை நம்பிக்கை விடாது அல்லவா?

அவள் சொன்னது போலவே இரண்டை எடுத்துக் கொண்டு அறைக்குள் சென்றாள். அவள் மீராவை கண்டதும் ஆவலோடு அருகில் வந்தாள்.

20

மீரா என்ன செய்வதென்று தெரியாமல் விழித்துக் கொண்டு நின்றாள்.

"வராமல் போய் விடுவாயோ என்ற பயந்து போனேன். என் பெயர் அனிலா. உன் பெயர் மீரா என்று கேள்விப்பட்டேன்" என்று அவள் மீராவிடம் மீண்டும் நெருங்கி வந்தாள்.

அனிலா தொடர்ந்தாள். " இதோ பார் மீரா, நான் சுற்றி வளைத்துப் பேசப் போவது இல்லை. உனக்கும் கண்ணனுக்கும்

திருமணம் நடக்கப் போவதாகக் கேள்விப்பட்டேன். உன் விருப்பப்படிதான் நடக்கிறதா?"

"இல்லை" என்றாள் மீரா.

"பின்னே, உன்னைக் கவர்ந்தவர் யார்? முகுந்தனா?"

"அவர் பெயர் உங்களுக்கு எப்படித் தெரியும்?" என்று கேட்டாள் மீரா.

"அவர் எங்கள் கம்பெனியில்தான் வேலை பார்க்கிறார் ஆமாம், நீ என் முகுந்தனை மணக்காமல் கண்ணனை பணத்துக்காகவா?"

"பணமா?" மீரா வெறுப்புடன் சிரித்தாள். "இல்லை முகுந்தன்தான் வேறு பெண்ணை மணக்கப் போகிறார். நான் நான் கல்யாணமோ கருமாதியோ எல்லாம் ஒன்றுதான் என்று இருக்கிறேன்" என்றாள் மீரா. சொல்லும் போதே குரல் நடுங்கியது.

மீராவுக்குச் சட்டென ஒன்று தோன்றியது. அவள் தயக்கத்துடன் கேட்டாள். "நீங்கள் கண்ணனை..."

"ஆமாம். அளவுக்கு மீறி நேசித்து விட்டேன். அந்த வேகத்தில் என்னையே அவரிடம் ஒப்படைத்து விட்டேன். அவருக்கு நிகட்டி விட்டது போலும். ஆண் மனம் கலபமாகத் தான் விட்டார். பெண் மனம் பேதை மனமாகத் தூக்கிறதே!" அனிலா உதட்டைக் கடித்துக் கொண்டு அமைதியானாள். விழிகள் மாரிக்கால மழை போல் கண்ணீர் சொந்தன.

மீராவுக்கு அவளைப் பார்க்கப் பரிதாபமாக இருந்தது எல்லோரும் பேதை மனம் பேதை மனம் தானே? ஒருவனை என்னி உருகும் இந்த வேதனைக்கு முடிவு ஏது? அனிலாவை இரக்கத்துடன் பார்த்தாள்.

கதவு திறக்கும் ஓசை கேட்டது. அனிலா மறுபுறம் திரும்பிக் கண்களைத் துடைத்தாள்.

"இன்னுமாடி போட்டுப் பார்த்து" என்று அதட்டியபடி உள்ளே வந்த நாயகி, இன்னொரு பெண்ணைக் கண்டதும், "முடிக்கவில்லையாடி கண்ணு" என்று குழைவாக முடித்தாள்.

"பார்த்தாயிற்று சித்தி. இரண்டுமே சரியாக இருக்கின்றன." என்று வெளியே வந்தாள் மீரா.

"அந்தப் பெண் யார்?" என்று நாயகி ஆவலோடு கேட்டாள்.

"ஆபீக விஷயமாகத் தெரிந்த பெண்" என்று பதில் சொன்னாள் மீரா. வேறு என்ன சொல்வது?

மீரா சென்றதும் அனிலா யோசனையோடு வெளியே வந்தாள்.

அனிலா சிறு வயதிலேயே பெற்றோரை இழந்த பெண் ஓர் அண்ணன் மட்டும் உண்டு. தம் சொத்துக்களை எல்லாம் இரு பிரிவாக்கி இரு பிள்ளைகளுக்கும் உரிமையாக்கிச் சென்றிருந்தனர் பெற்றோர். இருபத்தோரு வயது ஆனதும் சொத்துக்கள் அவரவர் கைக்கு வந்தன.

பணம் இருந்தும் அனிலா பாசம் அறியாமல் வளர்ந்தவள். பணக்காரி என்பதால் மட்டும் பாசம் காட்டிய ஆயாக்கள், வேலைக்காரர்கள், உறவினர்கள் இருந்தும் அனிலா எதிலும் பற்றற்றவளாகத்தான் பழகுவாள். உடன் படித்த தோழிகள் வீடு, பெற்றோர் என்று அன்போடு பேசும் போது, அனிலா ஏங்கித் தவிப்பாள்.

அனிலா, கண்ணனை ஒரு விருந்தில் கண்டாள். அழகிய பெண்களைக் கண்டால், கண்ணனுக்குக் காதல் பிறப்பது உண்டு. அனிலாவிடமும் எப்படியோ பழகினான். அது வாழ்நாள் முழுதும் நிலைக்கும் என்று அனிலா நினைத்து விட்டாள். அன்புக்காக ஏங்கித் தவித்துக் கொண்டிருந்த மனம், அவனோடு

அட்டையாக ஒட்டிக் கொள்ள முயன்றது. ஆனால் கண்ணன் வேறு விதமாக எண்ணி விட்டான். ஆனால் அவள்...!

அனிலா தன் மனதை அவனிடம் இருந்து விலக்கிக் கொள்ள இயலாமல் தவித்தாள். கண்ணன் மனம் மாறாதா என்று தவம் கிடந்தாள்.

கண்ணனுடைய புதிய காதலைப் பற்றியும், அவள் கேள்விப்பட்டாள். இந்தக் காதல் திருமணத்தில் முடிந்து விடுமோ என அஞ்சினாள்.

அனிலாவின் அண்ணன் சம்பத்துக்கும் 'சென்னிமில்'லில் பங்கு இருந்தது. கண்ணன் மீராவோடு ஊட்டிக்குச் செல்வதை அவள் நான் சொன்னாள். பொறாமையால் அனிலாவின் நெஞ்சு கொதித்தது. அண்ணனுக்குப் பதிலாகத் தானே ஊட்டி செல்லலாமா என்று நினைத்தாள். ஆனால் அவள் போய் என்ன செய்ய முடியும்? கண்ணன் - மீரா உல்லாசத்தைப் பார்த்து வயிறு எரியலாம்; நெஞ்சு குமுறலாம். வேறு என்ன செய்ய முடியும்?

மனதோடு பொருமிக் கொண்டு இருந்தாள். தற்செயலாக மீராவைப் பார்த்ததும் ஆத்திரத்துடன் பேசத் தொடங்கினாள். மீராவின் மனம் புரிந்ததும் நிகைத்தாள்; மனதில் ஒரு யோசனை தோன்றியது.

உடனே தன் அலுவலகத்துக்குப் போனாள். முகுந்தன் எப்போது வருகிறான் என்று விசாரித்தாள். மறு நாள் வருவதாகத் தெரிந்தது. அவன் வந்த உடனேயே தன்னிடம் அனுப்புமாறு பணித்தாள்.

அன்று இரவே மீரா ஊட்டிக்குப் பயணமானாள். ஏஜண்டுகள் வசதி செய்திருந்த பெட்டி! பணத்தை என்ன செய்வது என்று தெரியாமல் விழித்துக்கொண்டு இருந்தவர்களின் கூட்டம் அல்லவா?

மேட்டுப்பாளையத்தில் இருந்து, பலர் காரில் சென்றனர். சிலர் ரெயிலிலும் வந்தனர். மீராவும் கண்ணனும் காரில் சென்றனர்.

மீராவின் மனம் அடிக்கடி அனிலாவை நினைத்தது. அனிலா கண்ணனை விரும்புகிறாள். கண்ணன் மீராவை - மீரா முகுந்தனை - முகுந்தனோ பட்டணத்துக்காற்றே படாத பட்டிக் காட்டுப் பெண்ணை மணக்கப் போய் இருக்கிறான். கண்ணா முச்சி ஆட்டமா? ஒளிந்து பிடிக்கும் விளையாட்டா? அது போகட்டும். பட்டணத்து நாகரீகம் மீராவின் மனதில் படிய வில்லை என்பதை, முகுந்தன் ஏன் அறியாமல் போனான்? அங்கேதான் விதி விளையாடி விட்டதா?

கார் வளைந்து மலைப்பாதையில் ஏறியது. மலைச் சாரலின் அழகு நெஞ்சைப் பறித்தது. ஆங்காங்கே, பசுமை சூழ்ந்த வீடுகள், ஒங்கி வளர்ந்த மரங்கள், பாறை இடுக்குகளில் பளபளத்த நீர்க்கசிவு; மீராவின் மனம் சுற்றுப்புற அழகில் மெல்ல மெல்ல ஈடுபடலாயிற்று. துன்பத்தைச் சற்று மறந்தது. இதழ்களில் வழக்கமான புன்னகை லேசாக அரும்பியது. அடிக்கடி அவளைப் பார்த்துக் கொண்டு இருந்த கண்ணனுடைய முகத்தில் திருப்தி தோன்றியது.

அன்று ஒன்றும் நடக்கவில்லை. எல்லோரும் வந்து சேர்வதற்கே நேரம் ஆகிவிட்டது. பிரயாண அலுப்பு. அதோடு குளிரும் பரவத் தொடங்கி விட்டது. அனைவரும் அவரவர் அறையில் முடங்கினர்.

மறு நாள் காலையிலேயே மீரா வழக்கம் போல் விழித்துக் கொண்டாள். எழுந்து கதவைத் திறந்து வெளியே பார்த்தாள். ஊட்டி இன்னும் விழிக்கவில்லை. வெளியே யாரையும் காணவில்லை.

பின் கதவைத் திறந்து கொண்டு வெளியே வந்தாள். பனி பஞ்சுப்பொதி போல் மூடி இருந்தது. சற்று நேரத்தில் கை கால்

விரல்கள் எல்லாம் விறைத்துப் போகவே உள்ளே வந்தாள். வெள்ளிச் சூழாயைத் திருகிவிட்டுப் பல் தேய்த்தாள். மீண்டும் வெளியே வந்து ஒட்டலை ஒட்டிய படியே குறுக்கும் நெடுக்குமாக வேகமாக நடந்தாள். உடம்பில் சூடு பறந்தது. சென்னையில் இப்படி நடக்க முடியும் என்று நினைத்துக் கொண்டே சற்றிலும் பார்த்தாள் எங்கு பார்த்தாலும் பசுமை - அதன் மேல் வண்ண வண்ணப் பூக்கள். இவ்வளவு அழகாகக்கூட ஓர் இடம் இருக்க முடியுமா என்று அவளுக்குத் தோன்றியது.

சற்று கழித்து அறைக்குத் திரும்பினாள்; வெள்ளீரில் குளித்தாள். குளித்த பிறகு தான் உடம்புக்கே குளித்து இருக்கலாமோ என்று தோன்றியது. தலை எப்படி காயப் போகிறது? அழுந்தத் துவட்டினாள். விரலால் கூந்தலை ஆற்றியபடியே நின்றாள், தலை காய மறுத்தது. "சரி தான்" என்று தலையை விரித்துப் போட்டபடியே ஒரு புத்தகத்தை எடுத்துப் படிக்கத் தொடங்கினாள்.

கதவைத் தட்டும் ஒலி கேட்டுக் கதவைத் திறந்தாள். காலை உணவும் காபியும் வந்தது. வைத்துப் போகச் சொல்லிவிட்டு மீண்டும் புத்தகத்தைத் திறந்தாள். படிக்கப் பிடிக்கவில்லை. எனவே நாற்காலியைச் சன்னல் ஓரமாக இழுத்துப் போட்டுக் கொண்டு வெளியே பார்க்கலானாள்.

இலையில் தோன்றுவதும் பனி மெல்லக் கரைவதும் தெரிந்தது. துன்பம் கூடப் பனிபோல் கரைந்து விடும் என்பார்களே அப்படியும் நடக்குமா! அனுபவத்தில் பார்த்தால் இன்பம் தான் பனிபோல் மறைந்து விடுகிறது என்று நினைத்துக் கொண்டாள்.

மீண்டும் கதவைத் தட்டும் ஒலி கேட்டது. கதவைத் திறந்த போது அங்கே கண்ணன் நின்று கொண்டு இருந்தான் இரவு நேர உடையோடு.

கண்ணன் மீராவைக் கண்டதும் பிரமித்துப்போய் நின்றான்.

அவன் முகத்தைப் பார்த்த மீரா, "என்ன?" என்று ஆச்சரியத்தோடு கேட்டாள்.

"இல்லை... மீரா, உன் கூந்தல் எவ்வளவு நீளமாய் அடர்த்தியாய் அலை அலையாய் அழகாய் இருக்கிறது தெரியுமா? மயில் தோகை ஒன்று தான் உவமைக்கு இருக்கிறது" என்றான் வியப்புடன்.

"ஓ அதுவா?" என்றாள் மீரா அலட்சியமாக. "காய மாட்டேன் என்கிறது. அது தான் விரித்துப் போட்டேன்" என்றாள்.

கண்ணன் அவள் முகத்தில் இருந்து கண்ணை எடுக்கவே இல்லை. "மீரா! நீ அழகி என்பது எனக்குத் தெரியும். ஆனால் இவ்வளவு பேரழகி என்று நான் கூட எண்ணவில்லை" என்றான்.

மீரா தன்னைப் பற்றிய பேச்சை விரும்பவில்லை "சார், மீட்டிங் எப்போது தொடங்கும்? நீங்கள் இன்னமும் தயாராகவில்லை போல் இருக்கிறதே."

"அப்பப்பா அதற்குள் வேலையா? நீ ஒரு செயலாளர் என்பதைச் சற்று மறந்துவிட்டு இரேன். ஊட்டியில் கூடவா இப்படி?" என்று கண்ணன் அலுத்துக் கொண்டான்.

"நான் உங்கள் செயலாளர் என்பதால்தான் இந்த ஊட்டிக்கே வந்து இருக்கிறேன் அடிப்படையையே எப்படி மறப்பது?" என்றாள். ஏதோ தோன்றியது நீங்கள் வேறு ஓட்டலில் தங்கப் போவதாய் அப்பாவிடம் சொன்னீர்களாமே!" என்று வினவினாள்.

வேறு ஓட்டல் என்றால் இரவு உடையிலேயே வந்திருக்க மாட்டான் அல்லவா?

"ம்... ஆமாம். பிறகு இதிலேயே தங்கி விடுகிறீர்களா என்றார்கள். சரி என்று விட்டேன். மீரா, நாம் ஒன்று செய்யலாமா?"

"என்ன சார்?"

கண்ணன் பெருமூச்சு விட்டான். "நீ சார் சார் என்றால் எனக்குப் பிடிக்கவில்லை மீரா" என்றாள் குறையோடு.

"பின்னே அய்யா என்று அழைக்கட்டுமா? 'சார்' என்பதின் மொழி பெயர்ப்பு அய்யாதானே."

"அய்யோ அய்யோ. இரண்டுமே வேண்டாம். கம்மா பேர் சொல்லி 'கண்ணா' என்று கூப்பிடக் கூடாதா? கொஞ்சமேனும் பாசத்தோடு பழகுவது போல் இருக்கும்."

மீரா பற்களால் உதட்டை அழுத்திக் கொண்டாள். ஆத்திரத்தில் ஏதாவது சொல்லிவிடுவோமோ என்றிருந்தது. ஒரு நிமிடம் சென்ற பின், "ஏதோ செய்யலாமா என்கிறீர்களே சாரி" என்றாள் - 'சா'வில் ஓர் அழுத்தம் கொடுத்து.

"ஐயோ இப்போது கேட்கக்கூட பயமாக இருக்கிறது."

"அப்படியானால் கேளாதீர்கள்" என்றாள் மீரா பட்டென்று.

"அய்யோ அய்யோ ஒரு பேச்சுக்கு சொன்னேன். அவ்வளவுதான். மீரா, காலையில் கம்பெனி மீட்டிங் ஒரே போடிக்கும். நாம் இப்படியே நழுவி ஊட்டியைச் சுற்றிப் பார்க்கலாமா?"

"இந்த மீட்டிங்குக்காகத்தானே உங்கள் செயலாளராக நான் இங்கு வந்திருக்கிறேன். அதை விட்டு வர நான் தயார் இல்லை" என்றாள் மீரா திட்டமாக.

கண்ணன் மேலும் வற்புறுத்த வழி இல்லாமல் சென்றான்.

கண்ணன் அதே ஓட்டலில் தங்கி இருப்பது மீராவுக்கு பலத்த உறுத்தியது.

மாலை வரை மில்லின் கூட்டம் நடந்தது. மாலையில் விருந்து நடந்தது. தட்டில் கிண்ணங்களைக் கண்டதும் மீரா எழுந்து விட்டாள். "தலை வலிக்கிறது. நான் படுத்துக் கொள்ளப் போகிறேன்" என்று தன் அறைக்குப் போய் விட்டாள்.

வெகு நேரத்திற்குப் பின் கதவைத் தட்டும் சத்தம் கேட்டு மீரா கதவைத் திறந்தாள். 'கண்ணன்தான் ஒரு கையில் பாட்டிலும், மறுகையில் மதுக் கிண்ணமுமாக நின்று கொண்டு இருந்தான். நிதானமாக உள்ளே வந்து கதவுக்கு அருகில் இருந்த மேசை மேல் அவைகளை வைத்து விட்டு நிமிர்ந்தான். அவனுடைய கண்கள் விசித்திரமாய்ப் பளபளத்தன.

21

மீரா ஊட்டிக்குச் சென்ற மறுநாள், முகுந்தன் ஊரில் இருந்து வந்தான். அவனுக்கு ஒரே ஆச்சரியம்! ஆபீஸ் பையன் ஒருவன் வீட்டு வாயிலிலேயே காத்திருந்தான்.

"நீங்க வந்ததுமே அம்மா கூட்டிவரச் சொன்னாங்க" என்றான் அவன்.

முகுந்தன் அவனோடு விரைந்து சென்றான்.

முகுந்தன் வந்திருப்பதை அறிந்ததும், அனிலா ஓடோடி வந்தாள். காபி வரவழைத்து, அவனிடம் ஒரு கப்பைக் கொடுத்துவிட்டுத் தானும் ஒன்றை எடுத்துக் கொண்டாள். நேரடியாகப் பேச்சைத் தொடங்கினாள்.

"திருமண விஷயமாக வெளியூர் சென்றிருந்ததாகக் கேள்விப் பட்டேன்" என்றாள்.

"நவது அது"

"பின்னே?"

முகுந்தன் மவுனமாய் இருந்தான். அவனுடைய சொந்த விஷயம் பற்றித் தான் கேட்பதை அவன் விரும்பவில்லை என்பதை அனிலா ஊகித்தாள்.

"முகுந்தன், நான் உங்களிடம் சில விஷயம் கேட்க வேண்டியிருக்கிறது தயவு செய்து உண்மையைச் சொல்லுங்கள். சொல்வீர்களா?" என்று கெஞ்சும் குரலில் கேட்டாள்.

"சரி" என்று முகுந்தன் தலையசைத்தான்.

"இரு மாதங்களுக்கு முன் துவாரகா நாத்தின் விருந்துக்கு என்னோடு வருவதாக சொன்னீர்களே, ஏன்?"

சாட்டையடி பட்டவன் போல் முகுந்தன் நிமிர்ந்தான். உதட்டைக் கடித்துக்கொண்டு பேச மறுப்பவன் போலச் சும்மா இருந்தான்.

"தயவு செய்து பதில் சொல்லுங்கள் முகுந்தன். அதில் நாலு பேருடைய வாழ்வு அடங்கி இருக்கிறது - குறைந்த பட்சம் இரண்டு பேரின் வாழ்வாவது நல்லபடியாக அமையக் கூடும் மீராவுக்காகத்தானே!"

முகுந்தன் மீண்டும் திடுக்கிட்டுப் போனான். அன்று மீரா துவாரகாநாத்தின் விருந்துக்குப் போகிறாள் என்பதை அறிந்ததும், முகுந்தன் அனிலாவிடம் சென்றான். அவள் நிச்சயமாக விருந்துக்குச் செல்வாள். கம்பெனியில் பங்குதாரி என்பதால் மட்டும் அல்ல, கண்ணன் செல்லுமிடம் எல்லாம் அனிலாவும் பின் தொடருவது எல்லோரும் அறிந்த ரகசியம். அனிலாவிடம் சென்று செயலாளரின் ஸ்தானத்தில் தன்னை அழைத்துச் செல்லுமாறு கேட்டான். அவனுக்கு அலுவலகத்தில் மிருந்த மதிப்பு உண்டு. அந்த மதிப்பில் அனிலாவும் மறு

பேச்சின்றி அவனை அழைத்துச் சென்றாள். விருந்தின் போதே அவளுக்குச் சந்தேகம் உண்டாயிற்று. இப்போது நேரடியாகக் கேட்டுவிட்டாள்.

முகுந்தனுக்கு அது புண்ணைக் கிளறிவிட்டது போல் ஆயிற்று. சமாளித்துக் கொண்டு, "ஆமாம். குடும்ப நண்பரின் பென். அந்த மாதிரி விருந்தில் மிரண்டு விடுவாளோ என்று வந்தேன்" என்றான்.

"மெய்யாகவே அவ்வளவுதானா?" என்று அவன் கண்களை நேராகப் பார்த்துக் கேட்டாள் அனிலா.

முகுந்தனுடைய முகத்தில் வெறுப்பும் வேதனையும் நிழலாடின. பார்வையை வேறு பக்கம் திருப்பினான்.

"மீரா கண்ணனுடன் ஊட்டிக்குப் போயிருக்கிறாள் என்பது உங்களுக்குத் தெரியுமா?" அனிலா அடுத்த இடியை வீசினாள்.

"நடக்க முடியாத காரியம்" என்றான் முகுந்தன் சினத்துடன்.

"நடந்து விட்ட காரியம். இருவரும் ஓட்டல் நீலமுடியில் தான் தங்கி இருக்கிறார்கள்" என்றாள் அனிலா.

சொல்ல முடியாத வெறுப்பை முகுந்தனது முகம் காட்டியது. சமாளித்துக் கொண்டு எழுந்து நின்றான். "இதைச் சொல்லத்தான் என்னை அழைத்தீர்களா?" என்றான் கட்டுக்கு அடங்காத கோபத்துடன்.

"அவசரப்படாதீர்கள் முகுந்தன். சென்னியில்ல வருடாந்திரக் கூட்டத்தில் கலந்து கொள்ளக் கண்ணன் சென்றிருக்கிறார். செயலாளர் என்ற முறையில் மீராவும்."

"எல்லாம் ஒன்றுதான். யார் எக்கேடோ கெட்டுப்போ என்னை விட்டால சரி. நான் போகிறேன்" என்று திரும்பினான் முகுந்தன்.

"எல்லா ஆண்களும் ஒன்று தான். நீங்கள் மட்டும் எப்படி வேறாவீர்கள்? சற்று நிதானத்துடன் கேட்டு விட்டுப் போங்கள் முகுந்தன். மீராவுக்கு ஊட்டிக்குச் செல்ல சற்றும் விருப்பம் இல்லை" என்றாள் அனிலா.

"விருப்பம் இல்லாதவளைக் கையையும் காலையும் கட்டியா கொண்டு சென்றார்கள்?" என்றாள் முகுந்தன் ஏளனமாக.

"கயிறு இல்லாமலே கையையும் காலையும் கட்ட முடியும் முகுந்தன். பெண்ணாகப் பிறந்திருந்தால் உங்களுக்கும் இது புரியும். நீங்கள் வேறு பெண்ணை மணக்கப் போவதால் தனக்கு என்ன நேர்ந்தாலும் சரி என்ற விரக்தியோடு போயிருக்கிறாள். அவளே சொன்னாள். முகுந்தன் வேறு ஒரு பெண்ணை மணக்கப் போய் இருக்கிறார். எனக்குக் கல்யாணமோ கருமாதியோ எதுவும் ஒன்று தான்." என்றாள்.

"மெய்யாகவா?"

"ஆமாம். முகுந்தன். உங்களுக்குக் கோவைக்கு மனத்தில் டிக்கெட் தேடினேன். கிடைக்கவில்லை. இப்போது ர் காரை எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். நேராக ஊட்டி போங்கள்.. களிடம் எவ்வளவு பணம் இருக்கிறதோ எனக்குத் தெரியாது. க் கவரில் ஆயிரம் ரூபாய் வைத்திருக்கிறேன். எடுத்துக் ருங்கள். போய் உங்கள் மீராவையேனும் மீட்க முடிகிறதா ங்கள்."

"அவ்வளவு என்? ஏதேனும் தப்பு நடக்கக்கூடும் என கிறீர்களா? மீரா உரிமை இல்லாத உறவை ஏற்கக் ன் அல்ல" என்றாள் முகுந்தன்.

ங்கள் மீராவைக் குறை கூற நான் தயாரில்லை முகுந்தன். ன் கண்ணன்? கயமாய் அவர் கெட்டவர் இல்லைதான்.

ஆனால் குடித்து விட்டால் அவரை நம்ப முடியாது குடி என்றால் விடவும் மாட்டார்" என்றாள் அனிலா.

விடை பெற்றுக் கொண்டு எழுந்த முகுந்தன் ஒரு கணம் தயங்கினான். "மீராவை காப்பாற்ற நீங்கள் இவ்வளவு தூரம் பாடுபடுவது எனக்கு வியப்பாக இருக்கிறது" என்றான் மறைக்காமல்.

அனிலா தலைகுனிந்தாள். "உங்களுக்கு புத்தி கூர்மை சற்று அதிகம் முகுந்தன். நீங்கள் நினைப்பது சரிதான். இதில் என் சுயநலமும் கலந்துதான் இருக்கிறது" என்றாள் மெல்லிய குரலில்.

முகுந்தன் அவளை வியப்புடன் நோக்கினான். குடிகாரன், சபல புத்திக்காரன், என்று தெரிந்தும் அவனுக்காக ஏங்கும் பெண் ஒருத்தி இருக்கிறாளே! மீராவும் அப்படித்தானா? மீராவின் உள்ளம் பளிங்காக இருந்திருந்தால்.. முகுந்தன் எவ்வளவோ முறை அவளைக் கொடூரமாகச் சாடி இருக்கிறானே; அது எவ்வளவு பெரிய தவறு.

மேலே சிந்திக்க முகுந்தனுக்கு விருப்பம் இல்லை. "கல்யாணம் கருமாதி" என்ற வார்த்தைகள் மட்டும் நினைவில் நின்றன. மடமடவென்று வெளியேறிக் காரில் ஏறினான். வீட்டிற்குப் போய்ச் சில சாமான்களை எடுத்துக் கொண்டான். கார் ஊட்டியை நோக்கி விரைந்தது.

∴ ∴ ∴

கண்ணனுடைய நடையில் தடுமாற்றம் இல்லை. நாவில் குழறல் மட்டும் சற்று கனத்து இருந்தது. ஆயினும் அவன் குடித்திருந்ததை மீரா புரிந்து கொண்டாள். முக்கியமாக அவன் கண்கள்- எல்லிதமான பாதகத்துக்கும் அஞ்சாதவை போலப் பளபளத்தன. உள்ளத்தின் வாயில் கண்கள் என்பது எவ்வளவு உண்மை.

மீராவையே கூர்ந்து பார்த்த கண்ணன் கடகட வென்று சிரித்தான். "பயமாக இருக்கிறதா மீரா? பயப்படத் தேவையே இல்லை. நான் ரொம்ப நாளாக இருந்தேன். ஐந்தே ஐந்து நிமிடம்தான். இந்தக் குளிருக்கு எப்படி கதகதப்பாய் இருக்கிறது தெரியுமா! நீ கொஞ்சம் ருசி பார்க்கிறாயா? ருசி மட்டும்தான்."

22

கண்ணன் கிண்ணத்தில் மதுவை ஊற்றி மீராவுக்குக் குடிக்கக் கொடுத்தான். அவனது கோரமான நிலையைக் கண்டு மீரா திகிலடைந்தாள். அவளது மேனி நடுங்கியது. வெளியே போய் விடலாமா என்ற எண்ணத்தில் கதவைப் பார்த்தாள்.

மீராவின் உடல் நடுங்குவதைக் கண்ட கண்ணன் அவள் அருகில் வந்தான். "குளிருகிறதா மீரா? என் கோட்டை போட்டுக் கொள்கிறாயா?" என்று அரை மயக்கத்தில் கேட்டான்.

அவனால் சரியாகப் பேச முடியவில்லை. ஒவ்வொரு சொல்லாக, கவனமாக சொன்னான்.

மீரா பதறினாள். "எனக்கு ஒன்றும் வேண்டாம்" என்றபடி அவள் கதவருகே நகர்ந்தாள். வெளியே ஓடி விட வேண்டும் என்ற எண்ணம் அவளுக்கு.

கண்ணன் முந்திக் கொண்டான். வேகமாய் கதவருகே சென்றான். "கதவை மூட மறந்து விட்டேன் பார்! உனக்கு குளிருகிறதா மீரா?" என்று கதவை மூடினான்.

குடிகாரக் கண்ணனிடம் இருந்து தப்பியாக வேண்டும் என்று துடித்துக் கொண்டிருந்த மீராவுக்கு, அவன் கதவை அடைத்ததும், தூக்கிவாரிப் போட்டது. என்ன செய்வது என்று தெரியாமல் விழித்தாள். "கண்ணன் கதவை மூட வேண்டாம்" என்றாள் மீரா பதட்டத்துடன்.

"மூடியே இருக்கட்டும் மீரா. அல்லது எவனாவது குறுக்கிட்டுத் தொல்லை செய்வான்."

மீரா திகைத்தாள். கண்ணன் இதுவரை அவளைத் தொடுமளவு எல்லை மீறியது இல்லை. இன்று குடி மயக்கத்தில் அவன் எப்படி நடந்து கொள்வானோ? இந்த இக்கட்டில் இருந்து அவமானம் இல்லாமல் எப்படி மீளுவது? யோசித்துப் பார்த்தாள். ஒன்றும் புரியவில்லை. மூளை மரத்துப் போன மாதிரி செயலற்று இருந்தது. கால்கள் தரையில் வேருன்றி விட்டவைபோல் அசையமாட்டாமல் நின்றன! அச்சம் அது மட்டும் நெஞ்சில் உறைத்தது. பயத்துடன் கண்ணனைப் பார்த்துக் கொண்டே இருந்தாள்.

கண்ணன் நிதானமாக இன்னொரு கிண்ணம் மதுவை ஊற்றினான். பாதி பருகிவிட்டு மீதியைக் கீழே வைத்தான்.

அவனது கண்கள் மேலும் சிவந்தன. வெறி கொண்டு அவளைப் பார்த்தான்.

மீரா தூண்டிலில் அகப்பட்ட மீன்போல் துடிதுடித்தாள். "கண்ணன் சார் கதவை திறங்கள்" என்றாள் குரலை உயர்த்தி.

மீராவின் குரல் அவன் காதில் விழுந்ததாகவே கண்ணன் காட்டிக் கொள்ளவில்லை. கிண்ணத்தில் வைத்திருந்த மீதி மதுவை எடுத்து மீண்டும் குடித்தான்.

கண்ணனிடம் இருந்து தப்பிப்போம் என்ற எண்ணம் மீராவுக்கு இல்லை. அவள் சிலையாக நின்றாள்.

அதைத் தனக்கு சாதகமாகப் பயன் படுத்திக் கொண்டு அவள் அருகே கண்ணன் வந்தான் "அதிகம் குடிக்கக் கூடாது இல்லையா கண்ணு" என்று குழைந்தான். 'தப்பு தப்பு' என்று கதித் தலையில் தானே அடித்துக் கொண்டான்.

கண்ணனின் இந்தப் போக்கு மீராவுக்கு சிறுபிள்ளை விளையாட்டு போல் தோன்றியது. ஆயினும் அவன் ஆபத்தில் சிக்கி கொண்டிருப்பதை உணரத் தவறவில்லை. கண்ணனிடம் இருந்து எப்படித் தப்பிப்பது என்று வேகமாகச் சிந்திக்கத் தொடங்கினாள்.

கிண்ணத்தில் இருந்த மது காலியானது. கண்ணனுக்கு வெறித் தலைக்கேறியது. மீராவின் அருகே வந்தான். "மீரா! காலையில் உன்னைப் பார்த்ததும் எனக்கு எப்படி இருந்தது தெரியுமா? அப்படியே..."

மீராவுக்கு அப்போதுதான் சய உணர்வு வந்தது போல் பின்னடைந்தாள்.

"கண்ணன் சார். நீங்கள் வெளியே போங்கள்" என்றாள் குரல் நடுங்க.

கண்ணன் இடிஇடி என்று சிரித்தான். "இப்போதா? உன்னை விட்டு விட்டா? பேபி. கருணை செய். பேபி என்னை போகச் சொல்வாதே?" என்று அவளை நோக்கி நடந்தான்.

"சார். நீங்கள் இப்போது குடித்து விட்டுப் போதையில் இருக்கிறீர்கள். எது நப்பு எது சரி என்று தெரியவில்லை. என் சொல்லைக் கேட்டுப் போய் விடுங்கள் தயவு செய்து..." என்று கண்ணனிடம் மீரா கெஞ்சினாள். பயத்தால் உடல் பதறியது. முருந்தனோடு குதர்க்கம் பேசும் துணிச்சல்காரி எங்கே போனாள்?

"பயப்படத் தேவையே இல்லை. மீராக் கண்ணு நாம் நாளை மணக்கப் போகிறவர்கள் தானே?"

எவ்வளவு தூரம் தான் ஒருவர் பின்னடைய முடியும்? முதுகில் சுவர் தட்டவும் மீரா திகைத்தாள். திரும்பிப் பார்க்குமுன் கண்ணனுடைய கை மீராவின் தோளில் விழுந்தது. அந்தக் கணமே அவளுக்குப் புதிய சக்தி பிறந்தது. முழுப் பலத்துடன் கண்ணனை நெட்டி தள்ளினாள். அவன் தள்ளாடி வாயில் கதவருகில் விழுந்தான்.

மீரா வேகமாகப் பின்புறக் கதவைத் திறந்தாள். கால் போன போக்கில் ஓடலானாள்.

எவ்வளவு நேரம் ஓடினாளோ அவளுக்கே தெரியாது. ஒரு நிமிடமோ ஒரு மணியோ ஒன்றுமே தெரியாது. குடிகாரக் கண்ணனிடம் இருந்து தொலை தூரம் சென்று விட வேண்டும் என்ற எண்ணம் உந்தித்தள்ள ஓடிக் கொண்டே இருந்தாள்.

எதிரே யாரோ வருவது போல் இருந்தது. அவனை தாண்டி ஓடி முயன்றாள். ஆனால், அவள் கையை வீசி அவளைத் தடுத்துப் பிடித்தான்.

காட்டுப் புறாப் போல, மீரா ஒரு நிமிடம் விடுபடப் போராடினாள். ஆனால், "மீரா" என்ற ஒரு சொல்லில் அடங்கினாள். முகத்தைப் பார்த்தாள் அவன்... அவள் முருந்தன்.

"முருந்தன்!" என்ற ஒரு பெரும் கேவலுடன் அவனுடைய கைகளுக்குள் சரண் புருந்தாள்.

முருந்தன் இதமாக மீராவை அணைத்துக் கொண்டான்.

மழை முகம் கண்ட பயிர் போல், மீராவின் முகம் மலர்ந்தது. அவளது உள்ளம் "முருந்தன் முருந்தன்..." என்று உரைத்துக்

கொண்டிருந்தது. பயத்தால் நடுங்கி கொண்டிருந்த அவளது உடல் தளுமை அடைந்தது.

மேடு, பள்ளம் என்று பாராது ஓடி வந்ததால் காலில் ஏற்பட்ட வலிக்கு, முகுந்தனின் அணைப்பு மருந்தாகப் பயன்பட்டது.

கலக்கம் கொண்டிருந்த அவளது மனம் களிப்படைந்தது.

வெகு நேரம் ஆகியும் முகுந்தன் அணைப்பை விலக்க வில்லை. மீராவும் விலக்க முயற்சி செய்யவில்லை. அந்த வலிய கரங்களின் அணைப்பில் எல்லையற்ற ஆறுதலோடு கண்களில் கண்ணீர் பெருக உருகி நின்றாள்.

சற்று நேரத்தில் யாரோ வருவது போல் தோன்றியது. மீரா நகர முயன்றாள். ஆனால் முகுந்தன் விடவில்லை. கை வளையத்தை விலக்காமலே நிமிர்ந்து பார்த்தான். மீராவும் தலையை மட்டும் திரும்பிப் பார்த்தாள். கண்ணன் தான்!

கண்ணன் சற்றுத் தடுமாறிய நடையுடன் அங்கும் இங்கும் பார்த்துக் கொண்டே வந்தான். ஒருவராக நின்ற இந்த இருவரையும் கண்டதும், கூர்ந்து பார்த்தான். கண்களைக் கசக்கி விட்டுக் கொண்டு நன்றாகப் பார்த்தான். மீராவைச் சுற்றி இருந்த முகுந்தனுடைய கைகளையும் பார்த்தான். மீராவின் முகத்தை உற்றுப் பார்த்தான். பிறகு ஒரு யோசனையோடு தலையை ஆட்டினான். பேசாமல் திரும்பிப் போனான். யாரும் ஏதும் பேச வில்லை.

கண்ணன் பார்வையில் இருந்து மறைந்ததும் மீரா நிமிர்ந்தாள்.

முகுந்தன் பரிவோடு அவள் முகத்தில் இருந்த கேசக் கற்றைகளை விலக்கி விட்டான்.

"வா போகலாம்" என்றான்.

"எங்கே?"

"காருக்குள்!" என்றான்.

"சற்று தூரத்தில் கார் ரிப்பேராகி நின்று விட்டது. டிரைவர் மெக்கானிக்கைப் பார்க்கப் போய் இருக்கிறான். அவன் வரும் வரை காரில் உட்கார்ந்து பேசிக் கொண்டு இருக்கலாம். உனக்கு என்னிடம் எத்தனையோ கேட்க வேண்டும் அல்லவா? நான் உன்னிடம் சில விஷயம் பற்றிப் பேச வேண்டும்" என்று அவளை விடுவித்தான்.

23

அவ்வளவு நேரம் சொர்க்கத்தில் இருப்பது போல் நின்ற மீராவுக்கு, இப்போது குளிர் உறைத்தது. லேசாகச் சிலிர்த்தாள். முகுந்தன் தன் கோட்டைக்கழற்றி அவளுக்கு மாட்டி விட்டான்.

"உங்களுக்குக் குளிர்" என்று மீரா தொடங்கினாள்.

"குளிராது. நான் ஸ்வெட்டரும் போட்டு இருக்கிறேன்" என்று முகுந்தன் முடித்தான்.

இருவரும் சிரித்துக் கொண்டனர். இருவருக்குமே எத்தனையோ சந்தேகம். ஆனாலும் இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் விரும்புவதை உணர்ந்து கொண்டனர். அதுவே எல்லாவற்றுக்கும் மேலாய் மனதில் நிறைவு அளித்து அமைதியைத் தந்தது.

காரில் அமர்ந்ததும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக் கொண்டனர். இதழ்களில் புன்னகை அரும்பியது. மீரா ஏதோ கேட்க வாயெடுத்தாள். முகுந்தன் அவளைக் கையமர்த்தினான்.

"பொறு மீரா. நம்மிடையே நிறைய விஷயங்கள் தெளிவு படுத்தப்பட வேண்டி இருக்கின்றன. ஒவ்வொன்றாகப் பார்க்கலாம். முதலில் என்னுடைய சில கேள்விகளுக்குப் பதில் சொல்லுகிறாயா?" என்று கேட்டான்.

"நீங்கள் முதலில் என் கேள்விகளுக்குப் பதில் சொல்லுங்களேன்" என்றாள் மீரா.

முகுந்தன் சிரித்தான். மூக்கைப் பிடித்துச் செல்லமாக ஆட்டினான். "ஊம். சொல்லு. நீ கண்ணனை மணக்க ஒரு நாளுமே விரும்பவில்லையா?"

மீராவுக்கு அவனிடம் பிடிவாதம் செய்ய மனம் வரவில்லை. ஒழுங்காகப் பதில் சொன்னாள். "இல்லை முகுந்தன். ஒரு நாளுமே இல்லை" என்றாள் அழுத்தம் திருத்தமாக.

"பின் நீ என்னைத்தானே விரும்புகிறாய்?"

"பரவாயில்லை. இவ்வளவு சீக்கிரமாக இதைக்கண்டு பிடித்து விட்டீர்களே" என்றாள் மீரா கிண்டலாக.

முகுந்தன் சிரித்தான். பழைய சிரிப்பு மீராவின் முகமும் மலர்ந்து அவளைப் பார்த்தபடியே. "பின் ஏன் அவனுடன் அவ்வளவு நெருங்கிப் பழகினாயாம்!" என்று கேட்டான் முகுந்தன்.

"எவ்வளவு பழகினோம்? ஒரு அந்தரங்கச் செயலாளர் என்ற அளவுக்கு மேல், நான் எப்போது அவரோடு பழகக் கண்டீர்கள்?" என்று மீரா எதிர்கேள்வி போட்டாள்.

"தினமும் அவன் காரிலேயே வீட்டுக்கு வந்தாயே! செயலாளர்கள் எல்லாம் அப்படித்தான் செய்கிறார்களோ?"

"அது சித்தி செய்த வேலை. இருவரும் ஒன்றாய்ச் சேர்ந்து கொள்ளவும் என்னால் ஒன்றும் செய்ய முடியாமல் போயிற்று. உங்களுக்குத்தான் சித்தியைத் தெரியுமே."

"அது சரி. பீச்சுக்கு அவனோடு ஏன் போனாய்?"

"நானாகச் செல்லவில்லையே! காரில் உங்களைப் பற்றியே நினைத்துக்கொண்டு இருந்ததில் கார் கடற்கரைக்குச் செல்வதையே நான் கவனிக்கவில்லை. நான் இறங்க மறுத்துக் கொண்டு இருந்த போது தான், அங்கு வந்த நீங்கள் என்னைத் தப்பாக எண்ணி விட்டீர்கள்" என்றாள் மீரா.

"சரியான முட்டாள் தனம். சரி, அது போகட்டும் துவாரகாநாத்தின் விருந்துக்குச் செயலாளர் என்ற முறையில் மறுப்புக் கூற முடியாமல் வந்து இருப்பாய். அது கூடப் தப்பில்லை. ஆனால் கண்ணன் கொடுத்த சேலைப் பரிசை ஏற்று உடுத்திக் கொண்டு வந்தாயே, அதைத்தான் என்னால் தாங்கவே முடியவில்லை!" சொல்லும் போது முகுந்தனுடைய முகம் கறுத்தது.

"சேலை பரிசா?" என்று மீரா விழித்தாள்.

"ஆமாம். விருந்து அன்று கட்டியிருந்தாயே ஒரே பளபளப்பாக. அந்தச் சேலைதான்" என்றான் முகுந்தன் வறட்சியாக.

"அது அப்பா வாங்கித் தந்த சேலை ஆயிற்றே! ஏதோ ரேஸ் என்று லாபம் வந்ததால், முதலாளி போனஸ் தந்தார். அதில் வாங்கி வந்தேன் என்றார்" என்று நிகைப்புடன் சொன்னாள் மீரா.

"கண்ணனின் பரிசு என்று உன் சித்தி என்னிடம் சொன்னாளே" என்றான் முகுந்தன்.

"இதுவும் சித்தி செய்த வேலைதானா? கண்ணன் வாங்கியது என்றால் அதை நான் கட்ட மாட்டேன் என்று அவனுக்குத் தெரியும். அதனால் என்னிடம் அப்பா வாங்கியது என்றிருக்கிறாள். நான் கூட இவ்வளவு விலை உயர்ந்த பொருளை எனக்கு மட்டும் அப்பா வாங்கி இருக்கிறாரே என்று ஆச்சரியப்பட்டேன்... ஆமாம், நீங்கள் அன்று விருந்துக்கு எப்படி வந்தீர்கள்? இன்றாவது நிஜத்தைச் சொல்லுங்களேன்" என்று உரிமையோடு கேட்டாள் மீரா.

"மீரா, தவராகாரத் அளிக்கும் விருந்து. அவர் கூட்டும் பங்குதாரர் கூட்டம் எது ஆனாலும் மது இருக்கும். ஆங்கில இசையும் ஆட்டமும் தவறாமல் இருக்கும். எதிலும் அளவே இராது. அதோடு தரமும் இராது. அளவு மீறுவது வெகு சாதாரண. கொஞ்சம் பயந்தவர்கள் அதாவது நல்லவர்கள் எல்லாம் முதல் கட்டமான பேச்ச வார்த்தைகள் முடிந்ததும் கிளம்பி விடுவார்கள். ஆனால் நீ பார்ட்டி முடிந்த பிறகுதான் வரப்போவதாக உன் சித்தி சொன்னாள். கண்ணன் மதுவைக் கண்டால் எப்படி மாறுவான் என்று எனக்கு தெரியும். பிறகு உனக்குப் பாதுகாப்பு யார்? அதனால்தான் என் கம்பெனி டைரக்டரான அனிலாவிடம் சென்றேன். செயலாளரின் நிலையில் என்னை அழைத்துச் செல்லுமாறு கேட்டேன். நல்ல வேளையாக அவரும் குடைந்து குடைந்து கேளாமல் அழைத்து வந்தார். அதுவும் நல்லதாயிற்று" என்றான் முகுந்தன்.

மீராவுக்கு அந்தச் சம்பவம் நினைவு வந்தது. அந்தக் கம்பியூட்டர் மீசைக்காரனுடைய முகம் இப்போதும் அச்சத்தை ஊட்டியது. முகுந்தனிடம் திரும்பினாள். "முகுந்தன்! அன்று அந்த ஆள் அதுதான் ஒரு மாதிரி என்னிடம் நடந்து கொண்டானே அவன் ஏன் என்னிடம் மட்டும் அப்படி நடந்து கொண்டான்? என்னைப் பார்த்தால் அவ்வளவு மட்டமாகவா தெரிந்தது?"

"மட்டமா? சொர்க்கலோக தேவதை போல் அல்லவா நீ இருந்தாய்! ஆனால் அவளைப்பற்றி ஒன்றும் இல்லை. அவன் தனியாக எவள் கிடைப்பாள் என்று எப்போதுமே அலைகிறவன்" என்றான் முகுந்தன் அலட்சியமாக.

"ஆனால் நான் தனியாகச் செல்லவில்லையே கண்ணனோடு அல்லவா..."

"கண்ணன் அன்று ஒருந்திக்குத் துணை என்கிற நிலையிலா இருந்தான்?" என்றான் முகுந்தன்.

"இல்லைதான்" என்று மீராவும் ஒப்புக் கொண்டாள். "அன்று இரவு உங்களிடம் என் மனதைத் திறந்து காட்டலாம் என்று நினைத்தேன். ஆனால் நீங்களோ..." துயரத்தினால் மீராவின் குரல் கம்மியது.

முகுந்தன் அவளுடைய ஒரு கையைத் தன் கையில் எடுத்துத் தட்டிக் கொடுத்தான். அவள் தன் கையோடு அவன் கையைத் தன் கன்னத்தில பதித்துக் கொண்டாள். அதன் பின் முகுந்தன் அவளைத் தன் மார்பில் சாய்த்துக் கொண்டான்.

"அந்த நிலவில் நீ தேவதை போல நிற்கவும் நான் தடுமாறிப் போனேன் மீரா. அதற்குள் அந்தச் சேலை... அது என் ஆசையை விஷமாக்கி விட்டது" என்றான் முகுந்தன்.

"ஆனால் அந்த அனிலாவுக்குக் கூடப் புரிந்து இருக்கிறது" என்றாள் மீரா.

"அவள் தான் என்னை இங்கே அனுப்பியது! நீ வேறு அவளிடம் கல்யாணம், கருமாதி என்றாய் போல் இருக்கிறது. அவள் என்னிடம் அதை அப்படியே சொல்லவும் கலங்கிப் போனேன். 'கருமாதி' பற்றிப் பேசுகிற வயதா உனக்கு?

அப்படி யெல்லாம் பேசலாமா?" என்றான் முகுந்தன் வருத்தத்துடன்.

"அப்படித்தான் பேசுவேன். அப்படிப் பேசியதால் தானே இப்படி ஓடி வந்து இருக்கிறீர்கள்!" என்று விளையாட்டாய்ச் சொன்னாள் மீரா.

முகுந்தன் சிரித்தான் இளைந்து சிரித்த மீராவின் முகம் சட்டென வாடியது. முகுந்தனுடைய அணைப்பில் இருந்து விலகினாள். "முகுந்தன் அந்த மீனாவின் கதை என்ன? நீங்கள் அவளை மணக்க ஊருக்குப் போயிருப்பதாக உங்கள் நண்பர் சொன்னாரே!" என்றாள் கலவரத்துடன்.

24

மீராவின் மனக் கலக்கத்தை அறிந்ததும் முகுந்தன் அவளை அள்ளி அணைத்துக் கொண்டான். "அவன் அப்படியா? சொன்னான்!" என்றான் சிரிப்பை அடக்கிக் கொண்டு.

"சரி. உங்கள் வீட்டுக்கு வரச் சொல்லி கடைசியாக டெலிபோன் செய்தேனே! ஏன் வரவில்லை?"

முகுந்தனின் முகம் கறுத்தது. "என்னை வரச்சொல்லி விட்டு, கண்ணனோடு சினிமாவுக்குப் போனாயே!" என்றான் ஆத்திரத்துடன்.

"இல்லை முகுந்தன் இல்லை! நான் கண்ணனோடு போகவே இல்லை!" என்று தொடங்கி அன்று நடந்ததை

யெல்லாம் எடுத்துச் சொன்னாள். சித்தி செய்த சூழ்ச்சிகளையும், அவளிடம் இருந்து வந்த கடிதத்தைப் பார்த்து அவள் பட்டபாட்டையும் விவரமாகக் கூறினாள். "முகுந்தன் நீங்கள் ஏன் ஊருக்குப் போனீர்கள்?" என்று மீரா கலக்கத்தோடு கேட்டாள்.

"நான் ஊருக்குப் போன காரியமே வேறு" என்றான் முகுந்தன்.

"என்ன விஷயம்? என்னிடம் சொல்லலாமா?"

"உன்னிடம் சொல்லக் கூடாதது என்று இனி என் வாழ்வில் என்ன இருக்கப் போகிறது? நம் திருமணச் செலவுக்கு உன் அப்பாவிடம் பணம் இல்லை அல்லவா. அதனால் ஊரில் எங்கள் நிலத்தில் கொஞ்சத்தை விற்க அம்மா ஏற்பாடு செய்து கொண்டு இருந்தார்கள். அதுவரை கொஞ்சம் நப்பாசையில் நான் இருந்திருந்தால் அந்த ஏற்பாடு நடக்கட்டும் என்று இருந்தேன். நீ போன் செய்த அன்று எனக்கு ஒரேயடியாக நம்பிக்கை விட்டு விட்டது. அன்று பார்த்து விற்பனைப் பத்திரத்தில் கையெழுத்துப் போட வா என்று அம்மா எழுதி இருந்தார்கள். இப்போது நான் விற்பனைக்கு அவசியம் இல்லையே. அதை முடிந்த அளவுக்கு நடுத்து பார்க்கலாம் என்று ஊருக்குப் போனேன்."

"நடுத்து விட்டீர்களா?" என்று அவசரமாகக் கேட்டாள் மீரா. முகுந்தன் சிரித்தான்.

"இல்லை. முன் பணம் கொடுத்த ஆள் நிலத்தைத் தந்துதான் ஆக வேண்டும் என்று போராடினான். கடைசியில் கையெழுத்துப் போட்டு விட்டு வந்தேன்!" என்றான்.

மீரா சிரித்தாள். பிறகு சிறிது வருத்தத்துடன் "உங்களுக்குத் தெரியுமா?, முகுந்தன்? நான் வேலை பார்க்கப் போனதே நம் திருமணச் செலவுக்குப் பணம் சேர்ப்பதற்காகத்தான்!" என்றாள்

"உன் மனதில் ஏதோ திட்டம் இருப்பது எனக்குத் தெரிந்தது. ஆனால் இப்படி நடக்கும் என்று நான் நினைக்கவில்லை. உனக்கும் வேலைக்கும் சரிபடாது!"

"ஏன் சரிப்படாது? எனக்குக் கூட அப்படித் தோன்றியது. என் சரிப்படவில்லை முகுந்தன்?" என்று குறுக்கிட்டு கேட்டாள் மீரா.

"பிறப்பு வளர்ப்பு, சற்று வட்டாரம், பழக்க வழக்கங்கள் என்றெல்லாம் உண்டு மீரா. யாருக்கு எந்த அளவு இடம் கொடுப்பது, கொடுக்கக்கூடாது என்றெல்லாம் தெரிய வேண்டும். உனக்கு 'இம்' என்று எதிர்க் குதிக்கத் தெரியும்! கிட்டு அரசியாக ஒளிவிடலாம். ஆனால் வெளியே தெரிவு கனிவு அறிந்து பழக உன்னால் ஆகாது!" என்றான் முகுந்தன்.

"உம் அதைச் சொல்ல வந்த போதுதான்..."

"உன் சித்தி சொன்னாள், எவனாவது கிடைத்தால் பிடித்துக் கொள்ளும் படி நீயும் ஆமோதித்தாய்."

"நீங்கள் அதை கேட்டீர்களா?"

"ஆமாம், இரண்டு காதாலும் நன்றாகக் கேட்டேன். எனக்கு நெருப்பையே வாரி முகத்தில் கொட்டி விட்ட மாதிரி இருந்தது நீயா இப்படிச் சொன்னாய் என்று தவித்தேன்."

"நான் சித்திக்காகச் சொன்னேன். எதிர்ப்பதைவிட ஆமோதித்தால் வேலை பார்க்கத் தடை சொல்ல மாட்டாள் என்று நினைத்தேன். ஆனால் நீங்கள் உடனே ஆனந்தமாய் என்னைப்பற்றி நல்லதாக எண்ணி விட்டீர்களாக்கும்?"

"ஆனந்தமாக இல்லை மீரா. அளவற்ற வேதனையோடு. அதுவும் கூட அப்போது முடிவாக ஒன்றும் எண்ணவில்லை. அதற்கடுத்து ஒவ்வொன்றாக நடக்கவும்..."

"வாழ்க்கையின் அடிப்படையே நம்பிக்கை. அந்த நம்பிக்கை என்னிடம் உங்களுக்கு சிறிதும் இல்லாமல் போயிற்றே!" என்று சிறிது கோபத்தடன் கேட்டாள் மீரா.

"மீரா, உன் அன்பு என் மீது தான் என்று தெரிந்த பிறகு உன்னிடம் நான் சந்தேகப்பட்டது தப்புதான். ஆனால் அந்த அன்பின் வழி தெரியாத நிலையில் நான் எதை நம்பட்டும்!" என்றான் முகுந்தன்.

"சரி, நீங்கள் உங்கள் மனதையாவது என்னிடம் சொல்லி இருக்கலாம் அல்லவா? அதை ஏன் சொல்ல வில்லை."

"ஒரு காரணம் - அம்மா, உன் வீட்டு நிலைமை சரியில்லை இப்போதே காதல் அது இது என்று உன் மனதை கலைத்து விடக் கூடாது என்று கூறிவிட்டார்கள் இன்னொன்று - நீயே யோசித்துப்பார். கண்ணனோடு என்னை ஒப்பிட்டுப்பார் ஒரு பெண்ணுக்கு வரக்கூடிய மாப்பிள்ளை என்ற வகையில் நான் அவனுக்கு ஈடாவேனா?"

"ஏன், உங்களுக்கு என்ன குறையாம்?"

"அவனிடம் உள்ள பணம்!"

"அத்தனையும் வாரிக் குப்பையில் தான் போட வேண்டும் அவர் குடிக்கிற குடி! சே!" என்றாள் வெறுப்புடன்.

இருவரும் சற்று நேரம் அமைதியாக இருந்தனர்!

"இனி சந்தேகம் ஒன்றும் இல்லையே மீரா?" என்று முகுந்தன் கேட்டான்.

"எனக்கு ஒரு நாளும் சந்தேகம் இருக்கவில்லை. நீங்கள் மீனா என்பவளைத் திருமணம் செய்வதாகச் சொன்ன போது கூட நான் பொய் என்று தான் நினைத்தேன். உங்கள் நண்பர் சொன்னதும் தான் மெய் தானோ என்று அஞ்சி விட்டேன். அது

முழுப் பொய் தானே?" என்று அண்ணாந்து அவன் முகத்தைப் பார்த்தாள்.

"பொய் தான்" என்று அவமானத்துடன் முகுந்தன் காட்ட வேண்டும் போல் இந்தது. ஆனால்..

"ஏன் மீரா?" என்றான் முகுந்தன் அன்புடன்.

"முகுந்தன், நம் வரையில் பிரச்சினை தீர்ந்தது. ஆனால் அப்பா, சித்தி.. இவர்கள் சம்மதித்து நம் திருமணம் நடக்குமா?" என்றாள் கலக்கத்துடன்.

"நன்றாக நடக்கும்!" என்றான் முகுந்தன் நம்பிக்கையோடு. "அம்மா வந்து இரண்டு போடு போட்டால் உன் அப்பாவும் சித்தியும் அரண்டு போவார்கள். திருமணச் செலவு கூட அவர்கள் கைப்பொறுப்பு இல்லை. பிறகு என்ன நடை?"

"செலவு வைக்காத மாப்பிள்ளை இருந்தால் அழைத்து வா என்று அப்பா கூட ஒரு நடவை சொல்லி இருக்கிறார். ஆனால் அப்பா வேலையை விட்டு விட்டாரே! ஏதோ கண்ணன் நரும் ரெடிமேடு கடையை நடத்தப் போவதாகச் சொன்னார். இப்போது இரண்டும் போயிற்றே."

"அரசனை நம்பிப் புருஷனைக் கை விட்டால் இந்தக் கதிதான். நீ வருத்தப்படாதே. அவர் முன்பு பார்த்த அளவுக்கு ஒரு வேலையை அவருக்கு என்னால் தேடிக் கொடுக்க முடியும் உழைத்து சாப்பிடட்டும். மது, சசி இரண்டு பேரையும் வேண்டுமானால் நாமே அழைத்துக் கொள்ளலாம். அம்மா ஆனந்தமாய்ப் பார்த்துக் கொள்ளுவார்கள். அவர்கள் பாட்டை மட்டும் அவர்களே பார்த்துக் கொண்டும்."

தந்தையிடம் முகுந்தன் கடுமை காட்டுகிறானே என்று மீராவுக்குத் தோன்றியது. ஆயினும், அவன் சொல்வது மெய்தானே என்று நினைத்தாள்.

இவர்கள் பேசி முடிக்கக் காத்து இருந்தது போல டிரைவர் மெக்கானிக்குடன் வந்து சேர்ந்தான். கார் சரி ஆயிற்று.

மீராவை அறையில் விட்டு விட்டு எச்சரிக்கையாக இருக்கும்படி சொல்லிவிட்டு முகுந்தன் சென்றான்.

மறு நாள் காலையில் வந்தான். கண்ணனிடம் கொடுக்குமாறு ஒரு கடிதத்தை ஓட்டல் நிர்வாகியிடம் கொடுத்தான். மீராவை அழைத்துக் கொண்டு சென்னைக்குத் திரும்பி விட்டான்.

வந்ததும் மீரா ராஜினாமா கடிதத்தை அனுப்பினாள்.

முகுந்தனுடைய அன்னையும் வந்து சேர்ந்தார்.

அதற்கு மேல் முகுந்தன் சொன்னது போல் தான் நடந்தது. முதலில் முகுந்தனுடைய அன்னையிடம் தலையை ஆட்டிவிட்டு, நாயகியின் சொல்லைக்கேட்டு கண்ணனைப் பார்க்கச் சென்றார் தில்லைநாதர். கண்ணன் வெளியூர் சென்றிருப்பதாகவும் வர நாளாகும் என்றும் தகவல் தெரிந்தது. அதற்கு மேல் அவர் அடங்கி விட்டார்.

நாயகி முணுமுணுத்தாலும், ஊர் என்ன சொல்லும் என்ற பயத்தில், செய்ய வேண்டியதை ஒழுங்காகவே செய்தாள்.

பிள்ளைகளுக்கு முகுந்தண்ணா 'அத்தான்' ஆகப் போவதில் மிகவும் மகிழ்ச்சி.

ஒரு சுபயோக சுபதினத்தில் முகுந்தன் மீராவின் சங்குக் கழுத்தில் மங்கல நாண் பூட்டினான்.

மாலையில் நடந்த வரவேற்புக்குக் கண்ணன் வந்தான். மீராவுக்குக் கொஞ்சம் ஆச்சரியமாக இருந்தது. ஆனால், முகுந்தன் முகமலர்ச்சியுடன் அவனை வரவேற்றான்.

மற்றவர்கள் விலகி இருந்த போது கண்ணன் மண மக்களின் அருகில் வந்து பேசலானான். "நான் இப்படி நிலைமை மாறும் என்று நினைக்கவேயில்லை முகுந்தன். நீங்கள் இருவரும் சண்டை போட்டுக் கொண்டே இருந்ததால், சந்தேகம் கூட எழவில்லை. நீ என்னிடம் சொல்லியிருக்கக் கூடாதா?" என்று கேட்டான்.

"எனக்கு இவளிடம் உறுதியான நம்பிக்கை இல்லாமல் போயிற்று. அதோடு நீயும் விரும்புவதை அடைந்தே தீருவேன் என்பாயே" என்றான் முகுந்தன்.

"அதற்காக? இன்னொருவன் விரும்பிய பெண்ணைக் கட்டாயமாக மணம் புரிவேன் என்றா நினைத்தாய்? அதிலும், என் மதிப்புக்கு உரிய நண்பனான உன்னை விரும்புகிற வளையா?"

"நான் உங்களை மறுத்தேனே" என்றாள் மீரா அடக்கமாக.

"நான் அதை மறுப்பாகவே எண்ணவில்லை. வளர்ப்புமுறை சரியில்லை, பணத்தைக் கண்டு அஞ்சுகிறாய் என்று எண்ணி விட்டேன். சரி அதெல்லாம் போகட்டும். இப்போது என் நண்பனுடைய மனைவி எனக்குச் சகோதரி! சரிதானா?" என்றான் புன்னகையோடு.

மீரா சட்டென ஓர் எண்ணம் கொண்டாள். "அண்ணன் வேறும் அண்ணனாக இல்லாமல் அண்ணியோடு இருந்தால் அல்லவா சரியாக இருக்கும்" என்று சிரித்தாள்.

"அண்ணி தேர்ந்து எடுத்து விட்டீர்களா?" கண்ணனும் சேர்ந்து சிரித்தான்.

"ஆமாம், அனிலா!" என்று அவன் முகத்தையே பார்த்தபடி மீரா சொன்னாள்.

"என்ன? அவளா? நாய்க் குட்டி போலக் கூப்பிட்டவன் குரலுக்கு ஓடி வரத்தான் அவள் லாயக்கு!" என்றான் கண்ணன் அசட்டையாக.

"கூப்பிட்ட குரலுக்கு ஓடி வந்ததுகூட அளவற்ற அன்பின் காரணமாக இருக்கலாம். அல்லவா! வேறு யாரிடமாவது அவர்கள் அப்படிப் பழகி இருக்கிறார்களா?" என்று அனிலாவுக்காக வாதம் செய்தாள் மீரா.

கண்ணன் சிறிது நேரம் சிந்தனையில் மூழ்கினான். "நீ சொல்வதும் மெய்தான்!" என்றான் மெதுவாக.

"அதுதான் கண்ணா, மரியாதையாக அவள் சொல்வதை ஒப்புக் கொண்டு விடு. இல்லையேல் விடவே மாட்டாள்." என்று முகுந்தன் சிரித்தான். மீரா பொய் கோபத்துடன் அவனைப் பார்த்தாள். அவன் மேலும் சிரித்தான். அந்தச் சிரிப்பில் கண்ணனும் கலந்து கொண்டான்.

புன்னகையுடன் கண்ணன் வாயிலின் வழியைப் பார்த்தான். தொலைவில் அனிலா வந்து கொண்டு இருந்தாள். கண்ணனைக் கண்டதும் அவள் விழிகளில் ஏக்கம் தோன்றியது. அந்த ஏக்கத்தில் கண்ணன் புதிய பொருளைக் கண்டான். கண்ணனுடைய பார்வையில் அனிலா என்ன கண்டாளோ? முகத்தில் மலர்ச்சி தோன்றியது. மெல்ல அருகில் வந்தாள்.

மாலைகளின் மறைவில் முகுந்தன் மீராவின் கையை மெல்லக் கிள்ளினான்.

"என்ன. அதற்குள் ஜோடி சேர்க்கத் தொடங்கிவிட்டாயா?" என்று கிண்டலாகக் கேட்டான்.

மீரா மனம் நிறைந்த புன்னகையைப் பதிலாகத் தந்தாள்.

***